Editorial [2] / **Κάλαντα στην Χ.Α** [2-3] / Για την φασιστική επίθεση στην **Φαβέλα** [3] / ας βγούμε ξυπόλητοι στους δρόμους να πανηγυρίσουμε **«ζήτω οι επενδύσεις»!** [4-6] / **Αλληλεγγύη** στις **καταλήψεις** και όλα τα **αυτοοργανωμένα εγχειρήματα** [7-9] / **Κανένα έθνος δεν μας ενώνει - κανένα όνομα δεν μας χωρίζει** [10-13] / Ελεύθερες μετακινήσεις για όλες και όλους [14-17] / **Αντεθνική πορεία** αλληλεγγύης στις καταλήψεις, Σάββατο 17/3 [18-20] / **Ποτέ δουλειά την Κυριακή** [20] / Για την **καταστολή των «ασύρματων»** στα κολαστήρια της «ελληνικής φιλοξενίας» [22-23] / **Ενάντια στον νέο σωφρονιστικό κώδικα** [24-26] / **Ιράν**, εξέγερση ενάντια στην ισλαμική δημοκρατία [27-28] / Το **Ισραήλ** και το «Δικαίωμα να Σακατεύει» [29-31]

ΡΕΣΑΛΤΟ

Έντυπο δρόμου / τεύχος 6 / Απρίλης 2018 / γ' κύκλος έκδοσης

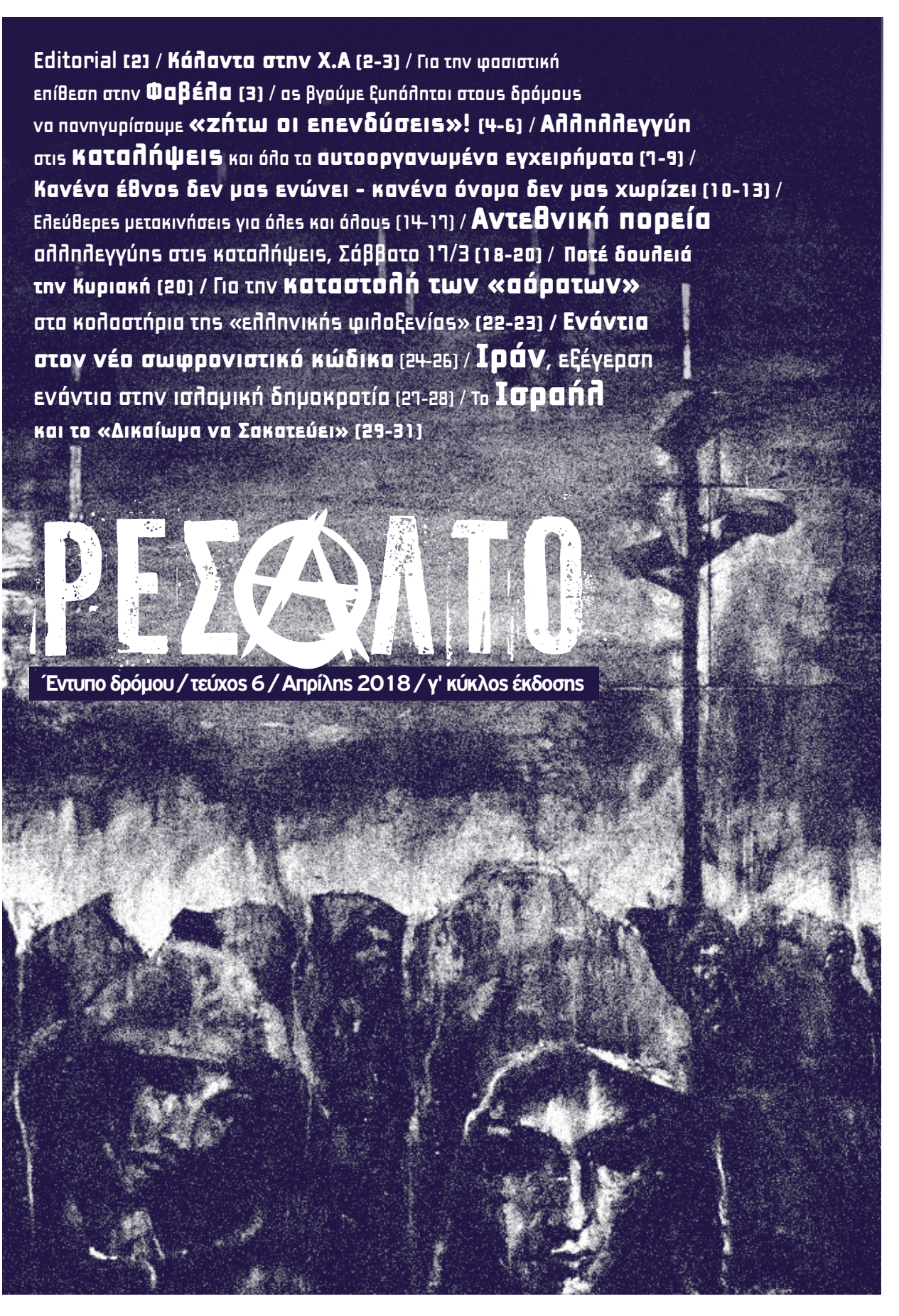

editorial

Το έντυπο που κρατάς στα χέρια σου φτιάχτηκε από την πολιτική συνέλευση του αυτοοργανωμένου χώρου αλληλεγγύης και ρήξης ΡΕΣΑΛΤΟ. Το ΡΕΣΑΛΤΟ είναι ένα εγχείρημα κοινωνικής-πολιτικής-πολιτισμικής παρέμβασης αναρχικού-αντιεξουσιαστικού χαρακτήρα στις περιοχές του Κερατσινίου και της Δραπετσώνας, κάποιες φορές και σε άλλες περιοχές του Πειραιά. Ένας χώρος αδιαμεσολάβητης επικοινωνίας και συναναστροφής, χωρίς ιεραρχίες και ειδικούς, μακριά από εμπορευματικές σχέσεις, καταναλωτικά και θεαματικά πρότυπα. Ένα πείραμα διασταύρωσης, γνωριμίας, συντροφικότητας και δράσης ενάντια σε κάθε μορφή εξουσίας.

Το τεύχος αυτό είναι το 6ο, της 3ης περιόδου έκδοσης του έντυπου δρόμου ΡΕΣΑΛΤΟ, που εκδίδεται από το 2000. Τυπώθηκε τον Απρίλη του 2018 σε 2000 αντίτυπα και περιλαμβάνει ζητήματα τόσο τοπικού όσο και γενικότερου (κεντρικού) χαρακτήρα, όπως αυτά έχουν συζητηθεί αυτή την περίοδο από την πολιτική συνέλευση του στεκιού αλλά και από τις διάφορες πρωτοβουλίες του, επιδιώκοντας την όξυνση μιας ανταγωνιστικής απέναντι στην κυριαρχία κοινωνικής συνείδησης.

Το έντυπο δεν πουλιέται και δεν αγοράζεται. Μοιράζεται χέρι με χέρι σε δρόμους, πλατείες, σχολεία, εργασιακούς χώρους και σε κοινωνικές-πολιτικές παρεμβάσεις, χωρίς κανενός είδους αντίτιμο, μιας και οι αξίες μας, τα όνειρα μας, οι ζωές μας ολόκληρες δεν είναι εμπορεύματα για να ανταλλάσσονται. Το κόστος της έκδοσης καλύπτεται αποκλειστικά από τη συνέλευση του στεκιού και είναι ρητή και αδιαπραγμάτευτη η άρνηση οικονομικής στήριξης του εγχειρήματος από κρατικά ή κομματικά ταμεία, τοπικές αρχές ή δημοτικές παρατάξεις, «μη» κυβερνητικές οργανώσεις ή ιδιώτες χορηγούς και διαφημιστές.

Η ηλεκτρονική σελίδα του στεκιού είναι anarxiko-resalto.blogspot.gr και ο χώρος είναι ανοιχτός κάθε Παρασκευή μετά τις 8μμ, είτε με την πραγματοποίηση εκδηλώσεων είτε για γνωριμία σε χαλαρό κλίμα. Το στέκι βρίσκεται στην οδό Έβρου 23 & Ελ. Βενιζέλου, στο Κερατσίνι (Ταμπούρια), 100μ από την πλ. Λαού.

Ποιος κέρδισε αλήθεια το φλουρί στην κοπή της πρωτοχρονιάτικης πίτας;

Στις 14/1/18, πραγματοποίησε εκδήλωση με κοπή πίτας και παραδοσιακούς χορούς, στο πολιτιστικό κέντρο Κερατσινίου-Δραπετσώνας «Αντώνης Σαμαράκης» στα Ταμπούρια, ο Σύλλογος Ακρωτηριανών Θήρας, που εδρεύει στην οδό Αναγνωσταρά 38 & Κορώνης στην Αμφιάλη. Στην εκδήλωση είχε καλεστεί και παραβρέθηκε και ο βουλευτής της νεοναζιστικής οργάνωσης χ.α., Γιάννης Λαγός, όπως ενημερώνει σχετικά το site της φασιστοσυμμορίας. Δίπλα του ακριβώς, σε κλίμα αποδοχής, χωρίς φασαρίες, καταγγελίες ή αποχωρήσεις, καθόταν η αριστερή

αντιδήμαρχος καθαριότητας και πρασίνου Κερατσινίου-Δραπετσώνας, Παναγιώτα Περδίκη. Ο ίδιος σύλλογος, λίγες μέρες νωρίτερα, την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, βρέθηκε να λέει τα κάλαντα στα γραφεία της νεοναζιστικής οργάνωσης στον Πειραιά, στον Λαγό, τον Κούζηλο, τον Παναγιώταρο, τον Γερμενή, τον Μουλιανάκη, τον Γέροντα.

Την περίοδο που το αντιφασιστικό κίνημα πραγματοποιεί πολύμορφες δράσεις και κινητοποιήσεις περιθωριοποίησης των τραμπούκων και μαφιόζων νεοναζί, που στιγμάτισαν τα προηγούμενα χρόνια τις περιοχές του Πειραιά με τις δολοφονικές τους επιθέσεις και το ρατσιστικό-εθνικιστικό-μιλιταριστικό τους δηλητήριο, κάποιοι και κάποιες επιλέγουν να τους προσφέρουν φιλοξενία και αρμονική συνύπαρξη.

Θα θέλαμε να υπενθυμίσουμε στο ΔΣ και τα μέλη του συγκεκριμένου συλλόγου, στα στελέχη και τα μέλη του αριστερού «άλλου δρόμου» που αποτελεί τη δημοτική αρχή Κερατσινίου-Δραπετσώνας, όπως και στην τοπική κοινωνία, ότι ο Γιάννης Λαγός ήταν ο επικεφαλής των ταγμάτων εφόδου της ναζιστικής συμμορίας για όλες τις περιοχές του Πειραιά. Ήταν αυτός που έδινε τις εντολές και το πράσινο φως για τις δολοφονικές επιθέσεις, όπως αυτές στο σπίτι αιγύπτιων αλλιεργατών τον Ιούνη του 2012, κατά συνδικαλιστών του ΠΑΜΕ από τη ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη τον Αύγουστο του 2013 και πάλι στο Πέραμα, κατά του Παύλου Φύσσα τον Σεπτέμβρη του 2013 στο Κερατσίνι. Επίσης, υπήρξε επικεφαλής μηχανοκίνητου τάγματος εφόδου που επιτέθηκε τον Ιούλη του 2013 στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο «Συνεργείο» στην Ηλιούπολη.

Όποιος θέλει τους φασίστες να τους πάρει σπίτι του. Κι ας μείνουν εκεί σφιχταγκαλιασμένοι μιας και σύντομα δεν θα υπάρχει κοινωνικός χώρος να σταθούν αμφότεροι. «Αυτοί που ευθύνονται για το ότι ο πόλεμος με τον φασισμό είναι τόσο μακροχρόνιος είναι αυτοί που κατά καιρούς του προσφέρουν ειρήνη».

ΓΙΑ ΤΗΝ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΧΩΡΟ ΦΑΒΕΛΑ

Το απόγευμα της Κυριακής 25/2, ο Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Φαβέλα στο Μικρολίμανο, λίγο μετά το άνοιγμα του χώρου για την αυτοδιαχειριστική του συνέλευση, δέχτηκε προσχεδιασμένη φασιστική επίθεση. Ένα τάγμα εφόδου 8-10 νεοναζιστών με λοστούς και καπνογόνα τραυμάτισε πέντε αγωνίστριες και αγωνιστές και προκάλεσε φθορές στο εσωτερικό του χώρου

Λίγες ώρες αργότερα ακολούθησε (αποτυχημένη) φασιστική εμπρηστική επίθεση στην κατάληψη Παναιτωλίου 21 στο Κουκάκι ενώ κάποιες μέρες νωρίτερα είχαν προηγηθεί αντίστοιχες (αποτυχημένες) επιθέσεις στις καταλήψεις Λέλας Καραγιάννη 37 στην Κυψέλη και στο Αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Άνω Κάτω Πατησίων..

Η ανακίνηση του λεγόμενου «μακεδονικού ζητήματος», τα εθνικιστικά συλλαλητήρια, οι αντιεθνικιστικές κινητοποιήσεις αναρχικών και αντιεξουσιαστών και η πίεση που δέχονται εδώ και καιρό συστηματικά οι φασίστες στον Πειραιά και σε άλλες περιοχές που είχαν στο παρελθόν ενισχυμένη παρουσία, τους δίνει την εντύπωση ότι θα μπορέσουν να σταθούν ξανά στα πόδια τους και να εμφανιστούν στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό, διαχέοντας το εθνικιστικό-ρατσιστικό τους δηλητηρίου και στοχοποιώντας τους αυτοδιαχειριζόμενους χώρους και καταλήψεις του «εσωτερικού εχθρού».

Όμως τόσο στον Πειραιά όσο και παντού σύντομα δεν θα υπάρχει κοινωνικός χώρος να σταθούν.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΧΩΡΟ ΦΑΒΕΛΑ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΑ ΕΓΧΕΙΡΗΜΑΤΑ

ας βγούμε ξυπόλητοι στους δρόμους να πανηγυρίσουμε «ζήτω οι επενδύσεις»!

Στις 21 Γενάρη του 2018, η ΟΛΠ ΑΕ, δηλαδή η COSCO shipping, σε κλειστή συνάθροιση με τους «εκλεκτούς» αρμόδιους φορείς, παρουσίασε το *«Αναπτυξιακό Πρόγραμμα και τη Μελέτη Διαχείρισης (Master Plan) του Λιμένα Πειραιά».*

Το «μεγάλο σχέδιο» όταν πρόκειται για το μεγαλύτερο λιμάνι της χώρας δεν εγκαινιάζεται με μία τελετή ούτε κόβεται μία κόκκινη κορδέλα. Αυτού του τύπου τα «μεγάλα σχέδια» υλοποιούνται κομμάτι-κομμάτι. Η μετάλλαξη του Λιμανιού του Πειραιά έχει ξεκινήσει εδώ και αρκετά χρόνια, παρόλο που κατά βάση παρέμενε και παραμένει στην αφάνεια -εκτός κάποιων θεαματικών στιγμών όπως για παράδειγμα η παραχώρηση του λιμανιού στην COSCO. Το συγκεκριμένο «αναπτυξιακό πρόγραμμα» είναι απλώς ένα ακόμα κομμάτι στο παζλ αυτής της μετάλλαξης, ιδιαίτερα κομβικό αλλά εξίσου σημαντικό με όλα τα προηγούμενα καθώς και με όλα όσα θα ακολουθήσουν. Η συνολική εικόνα του παζλ έχει ήδη αρχίσει να γίνεται ορατή σε όλες και όλους μαζί με τις επιπτώσεις αυτής της μετάλλαξης.

Ό,τι ακολουθεί δεν είναι παρά θραύσματα σχολίων πάνω στο συγκεκριμένο κομμάτι, πάνω στη συγκεκριμένη συνάντηση και των παρελκόμενών της. Από τα επικοινωνιακά παιχνίδια για τα μάτια του κόσμου σε μία επιγραμματική ενημέρωση για τις επενδύσεις και από την υποκρισία των αρμόδιων φορέων σε μία δική μας θέση.

[λίγες γραμμές σχετικά με κάποιους γελοίους πολιτικαντισμούς]

Η ΟΛΠ ΑΕ ως όφειλε, μετά από αυτήν τη συνάντηση, εξέδωσε ανακοίνωση τύπου, η οποία αμέσως αναμεταδόθηκε -κυριολεκτικά μέχρι τελείας- από τοπικά ραδιόφωνα, δημοτικά blogs μέχρι τα κυρίαρχα έντυπα και ηλεκτρονικά μέσα μαζικής ενημέρωσης. Το ίδιο έκαναν οι εμπλεκόμενοι φορείς (περιφέρεια, δήμοι, εμπορικοί σύλλογοι) δηλώνοντας ταυτόχρονα ότι «σηκώνουν τα μανίκια για τη βελτίωση της πρότασης των επενδυτικών έργων». Σε πρώτο χρόνο «κούνησαν το δάχτυλο» στην COSCO για το ότι το χρονικό διάστημα που τους δόθηκε η μελέτη προς εξέταση ήταν πολύ μικρό και κατά συνέπεια *«δεν πρόκειται για διαβούλευση αλλά για διεκπεραίωση»* (κατά δήλωση του αντιπεριφερειάρχη Πειραιά σε συνέντευξή του στο κανάλι 1) καθώς κάποιες προτάσεις επενδύσεων είναι καινούριες και δεν βρίσκονταν στα συμφωνημένα, ενώ κάποιες άλλες απουσιάζουν -εστιάζοντας στην απουσία από τον σχεδιασμό του Μουσείου Εναλίων Αρχαιοτήτων στο Silo (μεταξύ άλλων σε άρθρα τους, η Εφημερίδα των Συντακτών και η Αυγή). Ωστόσο, ταυτόχρονα και για να μην παρεξηγηθούν, σύσσωμοι τόνισαν πως η ΟΛΠ ΑΕ τήρησε ό,τι έπρεπε να τηρηθεί[1] και πως οι φορείς έχουν ήδη συμφωνήσει μεταξύ τους (για πρώτη φορά!) πως είναι θετικοί σε πολλά από τα προβλεπόμενα επενδυτικά σχέδια, ακόμα και για αρκετά από αυτά που δεν ήταν σε γνώση τους, πέραν των κάποιων ενστάσεων. Η κατακλείδα επιγραμματικά με τα δικά μας λόγια είναι πως οι φορείς σήκωσαν τη σημαία «ζήτω οι επενδύσεις» αλλά για να μην φανούν λιγούρηδες και ίσως για να καταφέρουν να κερδίσουν επιπλέον ψίχουλα σε ευρώ και υστεροφημία γκρινιάζουν λιγουλάκι για τα μάτια του κόσμου.

[προχωρώντας, για εκείνους που δεν έχουν μνήμη χρυσόψαρου]

Αυτό που συνέβη στις 21 Γενάρη και κατ' επέκταση ο σχεδιασμός που κατατέθηκε ούτε έπιασε κανέναν στον ύπνο ούτε και ειλικρινώς εξέπληξε κανέναν. Οι παροικούντες την Ιερουσαλήμ υποθέτουμε πως δεν πέφτουν από τα σύννεφα όταν μία εταιρεία παλεύει για το κάτι τις παραπάνω, πόσο δε μάλλον όταν αυτά που ζητάει είναι από καιρό χιλιοειπωμένα και «εντός σχεδίου». Στο σύνολό της, αυτή η πρώτη δέσμη επενδύσεων υπάρχει στη σύμβαση παραχώρησης του ΟΛΠ στην COSCO (2016 στο Παράρτημα

7.2), ως υποχρέωση της COSCO για επενδύσεις και μάλιστα με την αναφορά ότι οφείλει να τις υλοποιήσει μέσα στα 5 πρώτα χρόνια από την ημερομηνία μεταβίβασης των μετοχών στο όνομά της. Τα οφειλόμενα επενδυτικά έργα με όνομα «Πρώτες Υποχρεωτικές Επενδύσεις» συνολικού ποσού 293,8 εκατομμυρίων ευρώ, διακρίνονται σε 2 μεγάλες κατηγόριες, τις λεγόμενες «Προτεραιότητας Ι» ποσού 222,3 εκατομμυρίων ευρώ και τις «Προτεραιότητας ΙΙ» ποσού 71,5 εκατομμυρίων ευρώ. Στην πρώτη κατηγορία των υποχρεωτικών επενδύσεων περιλαμβάνονται: η επέκταση του επιβατικού λιμένα στη νότια ζώνη του λιμανιού (εκεί που πλέον βρίσκονται οι 3 επιβατικοί σταθμοί (Α, Β & Γ) της κρουαζιέρας (από ακτή Μιαούλη και νοτιότερα), η επισκευή δαπέδων, σιδηροτροχιών και γερανογεφυρών στην προβλήτα Ι του ΣΕΜΠΟ, η βυθοκόρηση του κεντρικού λιμένα, η κατασκευή νέας προβλήτας πετρελαιοειδών και η βελτίωση υποδομών ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης (συμπεριλαμβανομένων των πλωτών δεξαμενών). Στη δεύτερη κατηγορία συμπεριλαμβάνονται η μετατροπή της πενταγωνικής αποθήκης σε επιβατικό σταθμό κρουαζιέρας, η υπόγεια οδική σύνδεση του σταθμού διακίνησης αυτοκινήτων με τον χώρο πρώην ΟΔΔΥ, η βελτίωση και συντήρηση του λιμένα, η προμήθεια εξοπλισμού/μέσων μαζί με τις σχετικές μελέτες και η επέκταση σταθμού αυτοκινήτου (λιμένας Ηρακλέους). Παρενθετικά, να σημειώσουμε πως με το πέρας της 5ετίας και την ολοκλήρωση της 1ης δέσμης επενδύσεων, ακολουθεί μία δεύτερη δέσμη Υποχρεωτικών Επενδύσεων, ύψους 56 εκατομμυρίων ευρώ που «δυστυχώς» η σύμβαση παραχώρησης δεν έχει συγκεκριμενοποιήσει. Επιστρέφοντας στην 21η Γενάρη, αν υπάρχει υποθετικά κάτι νέο στην παρουσίαση που έκανε η ΟΛΠ ΑΕ, αυτό είναι μία δέσμη πρόσθετων επενδύσεων ύψους *«172 εκατομμυρίων ευρώ, τις οποίες κρίνει απαραίτητες για την ανάπτυξη του Λιμένα Πειραιά σε λιμένα παροχής ολοκληρωμένων υπηρεσιών με σύγχρονες υποδομές και μέσα […] στις οποίες περιλαμβάνονται η ανάπτυξη κέντρου αποθήκευσης και διανομής στον χώρο πρώην ΟΔΔΥ (LOGISTICS), η κατασκευή δύο πολυώροφων κτηρίων στάθμευσης αυτοκινήτων, η αγορά οικολογικών λεωφορείων και η κατασκευή νέου επιβατικού σταθμού κρουαζιέρας* (δηλαδή του 5ου σε αριθμό)»[2] όπως και ένα τεράστιο MALL κοντά στους επιβατικούς σταθμούς της κρουαζιέρας (σε αυτό το σημείο είναι που γκρινιάζουν οι έμποροι του Πειραιά). Επενδύσεις που αν και δεν αναφέρονται στην παρούσα σύμβαση παραχώρησης, εδώ και 11 χρόνια γράφονται σχεδόν με τις ίδιες λέξεις στα διάφορα masterplan, τις μερικές συμφωνίες, τις επιστημονικές μελέτες, τα ναυτιλιακά site και εφημερίδες ενώ εμμέσως πλην σαφώς εδώ και 11 χρόνια αναφέρονται σε προεκλογικούς λόγους, συνδικαλιστικά παράπονα, εφοπλιστικές, ναυτιλιακές εκθέσεις κ.ο.κ.

[συνεχίζοντας με κάποιες απαραίτητες επισημάνσεις]

Όλοι οι φορείς -μαζί με τα αναγκαία φερέφωνα- γνωρίζουν πολύ καλά ότι όσα έχουν γίνει και όσα μένει να γίνουν στο λιμάνι βρίσκονται στη «Σύμβαση Παραχώρησης του ΟΛΠ», στο «Αναπτυξιακό Πρόγραμμα του ΟΛΠ 2010-2020», στην «Πολιτιστική Ακτή» και στο «Σχέδιο Ανάπλασης-Δημιουργίας πρότυπου Ναυτιλιακού Κέντρου» (συμφωνία του 2007 μεταξύ ΟΛΠ, Υπουργείου Ανάπτυξης, Δήμων, Εθνικής Τράπεζας, ΒΡ, ΑΓΕΤ ΗΡΑΚΛΗΣ). Όλοι δηλαδή θέλουν και όλοι γνωρίζουν ότι το λιμάνι του Πειραιά «πρέπει» να μετατραπεί σε ένα σύγχρονο καπιταλιστικό λιμάνι, σε ένα λιμάνι διαχείρισης μεγάλου όγκου εμπορευμάτων (ανθρώπων και προϊόντων). Όλοι δηλαδή γνωρίζουν πως σε ένα τέτοιο λιμάνι, οι περιοχές που το τυλίγουν θα περιστρέφονται γύρω από αυτό και τη λειτουργία του και όχι το ανάποδο. Όσοι λοιπόν «εκλεκτοί» διατείνονται σήμερα πως η επιπλέον δέσμη επενδύσεων από την COSCO φτιάχνει ένα λιμάνι με *«μία εσωστρεφή λιμενική, ναυπηγική, εμπορική, τουριστική και κατασκευαστική δραστηριότητα με την πλάτη στην πόλη»*[3] ναι μεν έχουν δίκιο αλλά είναι υποκριτές πολλών τονάζ (για να είμαστε μέσα στο κλίμα). Η υποκρισία δεν έγκειται στο ότι καμώνονται πως δεν θυμούνται ή πως τάχα εκπλήσσονται με την επιπλέον δέσμη επενδύσεων από πλευράς ΟΛΠ ΑΕ ή πως δεν τους δόθηκε αρκετός χρόνος…. αυτά είναι παιδαριώδεις κραυγές προσοχής και διαπραγμάτευσης με έναν κολοσσό που λίγο

μας αφορούν. Η υποκρισία τους εμφανίζεται στη διγλωσσία, στη σκόπιμη και κατευθυνόμενη τεχνοκρατική (παρα)πληροφόρηση και κυρίως στη σύγχυση που συνειδητά προκαλούν στους «πολίτες»-υπηκόους των δήμων τους, χρησιμοποιώντας κατά κόρον και ανάλογα με την εποχή, διλήμματα πάνω σε υπαρκτά κοινωνικά προβλήματα.

[ένα σχόλιο επί της ουσίας]

Οι συνοικίες του Πειραιά χαρακτηρίζονταν ανέκαθεν από τη θάλασσα, τα εργοστάσια και τις δεξαμενές, δημιουργήθηκαν ως περιοχές εργατών, «υποδέχθηκαν» χιλιάδες προσφύγων από τη Μικρά Ασία και τα τελευταία χρόνια μετατρέπονται σε «αποθήκες» περισσευούμενων και απόκληρων. Οι ανάγκες των κατοίκων του Πειραιά και των γύρω του περιοχών για στέγαση, εργασία, στιγμές χαλάρωσης σε κάτι που να μοιάζει έστω με «φύση», η ανάγκη για πρόσβαση στον επίπλαστο κόσμο μίας σταθερότητας, μίας ομαλότητας χωρίς ανασφάλεια -που πάντα αυτός ο κόσμος βρίσκεται κάπου αλλού- είναι αυτές που χρησιμοποιεί το σύστημα ανάλογα την εποχή. Με αυτές φτιάχνει τα διλήμματα, με αυτές και τις απειλές, με αυτές υπόσχεται ελπίδες, με αυτές και τις καταστρέφει.

Το 2007 επιτρεπόταν στο σύστημα να έχει ονειρώξεις για city τύπου Λονδίνου στον Πειραιά, υποσχόμενο μεγαλεία τύπου Χόλυγουντ με ουρανοξύστες και εφοπλιστές γιάπηδες, θέσεις εργασίας με στολές σεκιούριτι και λουλουδάκια αειφόρου ανάπτυξης στους κατοίκους. Το 2010 παρεμβλήθηκαν κάτι αρλούμπες τύπου formula 1, υποσχόμενες και πάλι θέσεις εργασίας, θέαμα και ευρώ, για να φτάσουμε στο 2011 και μέχρι σήμερα που η κρίση προσέφερε στο ελληνικό σύστημα αυτό που του έλειπε για να εγκαθιδρύσει τις νέες του επιθέσεις στους «από κάτω»: το ιδεολόγημα που λέει πως «πρέπει να προσγειωθούμε όλοι, να βάλουμε πλάτη, να φέρουμε τα όνειρα στα μέτρα τους». Έτσι παραχωρήθηκαν οι σταθμοί εμπορευματοκιβωτίων (ΣΕΜΠΟ) και διακίνησης αυτοκινήτων στην COSCO, έτσι οι γερανογέφυρες έφτιαξαν μία πόλη μέσα στη θάλασσα, έτσι κατασκευάστηκε ένας περιφερειακός δρόμος στη Δραπετσώνα ως τσιμεντένιο τείχος, έτσι χτίστηκε η θάλασσα με τη νέα προβλήτα «Θεμιστοκλής» για τα κρουαζιερόπλοια (που προφανώς, κανένας κάτοικος δεν μπορεί να επισκεφθεί), έτσι παραχωρήθηκαν οι δεξαμενές στον Μελισσανίδη (που γκρινιάζουμε για τη μυρωδιά τους), έτσι φτιάχτηκαν οι νέοι επιβατικοί σταθμοί κρουαζιέρας, έτσι παραχωρήθηκε όλο το λιμάνι στην COSCO, έτσι χτίζεται, πουλιέται και αγοράζεται σε real estate η περιοχή του πρώην εργοστασίου Παπαστράτου, έτσι έκρυψε τον ορίζοντα το νέο μεγαπλοίο φορτηγό εμπορευματοκιβωτίων της COSCO, έτσι ο δήμαρχος Δραπετσώνας-Κερατσινίου άρπαξε ό,τι μπορούσε από την περιοχή των πρώην λιπασμάτων (με αντάλλαγμα τη σιωπή του στην πώληση του λιμανιού) βάζοντας χαλίκι, τσιμέντο, πλαστικές καρέκλες και μερικά δενδρύλλια, έτσι σήμερα ξεκινάει η περιορισμένη και απόλυτα ελεγχόμενη πρόσβαση των πεζών στο λιμάνι (με ωράρια, μπάρες, λουκέτα και σεκιούριτι)... Οι δήθεν βελτιωτικές κινήσεις ή υποχωρήσεις από την όποια πλευρά (COSCO, αρμόδιοι φορείς, ναυτιλιακές, έμποροι, σύλλογοι κλπ) που αφορούν στο Λιμάνι, όντως αφορούν στη ζωή μας, αλλά ας μην υποτιμούν τη νοημοσύνη μας... για το μόνο πράγμα που αγωνίζονται όλοι τους είναι επενδύσεις με ξυπόλητους ζητιάνους εργασίας, ψυχαγωγίας, χαλαρότητας, ζωής...

---

1. Από τη μεθοδολογία και τις «Προδιαγραφές του Αναπτυξιακού Προγράμματος και της Μελέτης Διαχείρισης Λιμένων Διεθνούς Ενδιαφέροντος» (έγγραφο του 04.2013 που μπορεί κάποιος να βρει και να διαβάσει εδώ: http://www.hcg.gr/sites/default/files/article/attach/11-04-2013.22b.doc), τη σύμβαση παραχώρησης (2016, παράρτημα ΙΙ) και φυσικά όλους τους νόμους, τους κανονισμούς

2. Σχετικά με αυτές τις πρόσθετες επενδύσεις που προτάθηκαν από την ΟΛΠ ΑΕ, μέχρι και την ημέρα που γραφόταν το παρόν άρθρο (19.02.2018), δεν μπορέσαμε να βρούμε τίποτα επίσημο. Η μόνη σχετικά λεπτομερής αναφορά υπάρχει στο site newmoney.gr στο άρθρο με τίτλο «όλο το Master Plan για το λιμάνι του Πειραιά».

3. Απόσπασμα από τη μελέτη «ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ MASTER PLAN 2017 ΤΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΛΙΜΕΝΑ ΠΕΙΡΑΙΑ» από το ΕΜΠ [08.02.2018]. Αντίστοιχες δηλώσεις έχουν κάνει και οι διάφοροι φορείς.

Για την κατάληψη του χώρου ΣΠΟΥΤΝΙΚ στις 8/1/18

Το απόγευμα της Δευτέρα 8/1/18 πραγματοποιήθηκε κατάληψη για 4 ώρες του "πολυχώρου Σπούτνικ", Κεραμεικού 46 και Μυλλέρου στο Μεταξουργείο, που διαχειρίζεται η νεολαία ΣΥΡΙΖΑ, μία ώρα πριν την ανακοινωμένη ομιλία του στελέχους του ΣΥΡΙΖΑ και προέδρου της βουλής Νίκου Βούτση, με θέμα: «το πολιτικό μας σχέδιο με προτεραιότητα την κοινωνία και τους πολίτες». Οι ιδιαίτερες ευαισθησίες (;!) της νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ στα κινήματα και στα ανθρώπινα δικαιώματα (sic), το θέμα της ομιλίας και η παρουσία του ανώτατου αυτού κυβερνητικού στελέχους κρίθηκαν ικανός συνδυασμός για τον αποκλεισμό του χώρου και τη ματαίωση της ομιλίας ως μια πρώτη συλλογική απάντηση για την εκκένωση και κατεδάφιση της κατάληψης ΤΕΡΜΙΤΑ στο Βόλο και την ευρύτερη αλληλεγγύη στις καταλήψεις, που πλήττονται και στοχοποιούνται από το κράτος, τα ΜΜΕ και επιχειρηματικά συμφέροντα. Η παρέμβαση, αφού ματαιώθηκε οριστικά η ομιλία, ολοκληρώθηκε με διαδήλωση μέχρι τον σταθμό ΜΕΤΡΟ του Μεταξουργείου.

***Ακολουθεί το κείμενο της κατάληψης:**

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΑ ΕΓΧΕΙΡΗΜΑΤΑ

(για την αστυνομική εκκένωση και κατεδάφιση της κατάληψη ΤΕΡΜΙΤΑ στον Βόλο)

Η αστυνομική εισβολή και εκκένωση της κατάληψης Τερμίτα στον Βόλο, την Πέμπτη 4/1/18, η οποία ξεκίνησε το 2011, σε παρατημένο εδώ και χρόνια κτιριακό συγκρότημα ιδιοκτησίας του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, η προσαγωγή 3 καταληψιών και η άμεση κατεδάφισή του με προφανή σκοπό να μην ανακαταληφθεί, αποτελεί το πιο πρόσφατο επεισόδιο στο κατασταλτικό σερί εκκενώσεων αυτοοργανωμένων καταλήψεων τα τελευταία δυόμιση χρόνια από την κυβερνώσα αριστερά του κράτους.

Έχουν προηγηθεί:

Στις 26/11 η αστυνομική εκκένωση της κατάληψης GARE στα Εξάρχεια (η οποία ανακαταλήφθηκε λίγες μέρες μετά), με τη σύλληψη και απόδοση κατηγοριών σε 4 καταληψίες.

Στις 27/5/17, η εκκένωση της στεγαστικής κατάληψης Barricada στην οδό 28ης Οκτωβρίου στη Λάρισα.

Στις 5/4/17, η εκκένωση της κατάληψη ALBATROS στο Τσινάρι Θεσσαλονίκης, η οποία είχε πραγματοποιηθεί 6 μήνες νωρίτερα από αλληλέγγυους και μετανάστες με σκοπό να καλύψει τις στεγαστικές τους ανάγκες, με τη σύλληψη 14 καταληψιών.

Στις 13/3/17, η εκκένωση της "Βίλα Ζωγράφου" και η σύλληψη 7 καταληψιών κατόπιν αιτήματος της αριστερής δημάρχου Ζωγράφου Τίνα Καφατσάκη-Βλάχου. Ένα διατηρητέο κτίριο με μεγάλο περίβολο, χρόνια παρατημένο, που ζωντάνεψε ξανά με την κατάληψη από το 2011, ένα διαφιλονικούμενο "φιλέτο" ανάμεσα σε ιδιωτικά εμπορικά συμφέροντα που ήθελαν να το κάνουν εμπορικό κέντρο και "ευαίσθητους" αριστερούς τοπικούς αρχοντίσκους που θέλουν να το μετατρέψουν σε δημοτικό ωδείο, τη στιγμή που στον χώρο της κατάληψης λειτουργούσε και αυτοδιαχειριζόμενο μουσικό στούντιο.

Την ίδια μέρα (13/3/17), η εκκένωση της κατάληψης στέγης προσφύγων/μεταναστών στην οδό Αλκιβιάδου 9 στην Αθήνα, κατόπιν αιτήματος του "Ερυθρού Σταυρού", ο οποίος δήλωσε ότι θέλει να χρησιμοποιήσει το κτίριο για τη φιλοξενία ανήλικων προσφυγόπουλων! Οι πρόσφυγες/μετανάστες, ανάμεσά τους και 37 παιδιά, οδηγήθηκαν στη Διεύθυνση Αλ-

λοδαπών και Κέντρο Κράτησης της Πέτρου Ράλλη, κάποιοι/ες κατέληξαν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και οι υπόλοιποι/ες αφέθηκαν στην Ομόνοια να αναζητήσουν την τύχη τους. Επίσης, την ίδια μέρα (13/3/17), η αστυνομική εισβολή στο Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Αγρινίου με την πρόκληση φθορών στο εσωτερικό του και την αφαίρεση ποσού 600 ευρώ. Λίγη ώρα αργότερα σύντροφοι/ισσες και αλληλέγγυοι/ες απελευθέρωσαν εκ νέου τον χώρο, τον οποίο συνεχίζουν να λειτουργούν καθημερινά με κινητοποιήσεις, εκδηλώσεις και λειτουργία των αυτοδιαχειριζόμενων δομών του.

Στις 17/2/17, η αστυνομική εισβολή μαζί με συνεργείο καθαρισμού του δήμου στην κατάληψη του εγκαταλειμμένου πρώην δημοτικού σχολείου "Ανοιχτό 3ο" στη Σύρο, με καταστροφή του εσωτερικού του χώρου και των υποδομών, με προφανή σκοπό να καταστεί το πεπαλαιωμένο κτίριο αντιλειτουργικό και να μην ανακαταληφθεί. Ένα ανοιχτό κοινωνικό εγχείρημα που για περισσότερα από δύο χρόνια αποτέλεσε ένα αυτοοργανωμένο κύτταρο συλλογικοποίησης, αυτομόρφωσης και αγώνα.

Τον Αύγουστο του 2016, οι εκκενώσεις των στεγαστικών καταλήψεων προσφύγων/μεταναστών στη Θεσσαλονίκη "Ορφανοτροφείο", "Hurriya" και "Νίκης", μετά το No Border Camp που είχε πραγματοποιηθεί στην πόλη.

Παράλληλα, όλο αυτό το διάστημα, ξεδιπλώνεται η τακτική στοχοποίησης των καταλήψεων με υπαγορευμένα δημοσιεύματα ονομαστικής αναφοράς εγχειρημάτων σε διάφορες πόλεις, με προφανή σκοπό να δημιουργήσουν, μαζί με τις εισαγγελικές εντολές και την ετοιμότητα των κατασταλτικών δυνάμεων, ένα κλίμα ανησυχίας, εκφοβισμού και εσωστρεφούς αναδίπλωσης των καταλήψεων και ευρύτερα των αυτοοργανωμένων εγχειρημάτων.

*

Η ενίσχυση του νομικού οπλοστασίου του κράτους, η διαστολή και σκλήρυνση του ποινικού κώδικα, διαμορφώνει διαρκώς νέες οριοθετήσεις, για να συμπεριλαμβάνει τις εξελισσόμενες μορφές κοινωνικής αντίστασης και ανυπακοής, διαμορφώνοντας το πλαίσιο ασφυξίας, ποινικοποίησης και καταστολής τους, ειδικά όταν αυτές κινούνται αυτόνομα και ρηξικέλευθα. Με απώτερο στόχο την ειρήνευση του κοινωνικού ανταγωνισμού, την ενσωμάτωση-αφομοίωση της κοινωνικής αμφισβήτησης στα θεσμικά πλαίσια και όργανα. Στην κατεύθυνση αυτή κινούνται τα νομοσχέδια για το νέο σωφρονιστικό κώδικα και τον αντισυνδικαλιστικό νόμο που προωθούνται αυτό το διάστημα.

«Το κράτος έχει συνέχεια» όπως εμφατικά έχουν δηλώσει οι σημερινοί κυβερνητικοί εταίροι, της «πρώτης φορά αριστερά» με το ακροδεξιό της δεκανίκι. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, στο πλάνο καταστολής των καταλήψεων που εκπονήθηκε την άνοιξη του 2009 μετά την εξέγερση του Δεκέμβρη 2008, είναι που η αριστερά του κράτους συνεχίζει απρόσκοπτα τις βίαιες εκκενώσεις καταλήψεων. Αυτό που διαφοροποιείται είναι το ιδεολογικό περίβλημα της κατασταλτικής στρατηγικής. Οι σημερινοί (αριστεροί) κρατικοί διαχειριστές επιχειρούν να χειραγωγήσουν και να κατευνάσουν τις αντιδράσεις, επικαλούμενοι σχέδια για άλλες χρήσεις των κτιρίων, «ανοιχτές» και «κοινωνικές» (παρότι αρκετά τα κατεδαφίζουν), για πλάνα που υπάρχουν από θεσμικούς φορείς (δήμους, οργανισμούς, πανεπιστήμια κ.α.) για την αξιοποίησή τους, σε σχέση με τον «ανεξέλεγκτο χαρακτήρα» και την «κλειστότητα» των καταλήψεων, τον «μικρό αριθμό των καταληψιών» και άλλα τραγελαφικά. Με παράλληλη επικέντρωση των κατασταλτικών μεθοδεύσεων στις καταλήψεις προσφύγων/μεταναστών και αλληλέγγυων, για τη βίαιη μεταφορά τους σε κρατικές δομές (δηλαδή στρατόπεδα) στο όνομα της «φροντίδας» και της «τακτοποίησης» των ζητημάτων τους, σε μια περίοδο που η πρακτική και το πρόταγμα της κατάληψης διασταυρώνεται με την αλληλεγγύη στους μετανάστες.

Κάποια χρόνια νωρίτερα, τον χειμώνα του 2012-13 και το καλοκαίρι του 2013, σε ένα πογκρόμ αστυνομικών εκκενώσεων καταλήψεων στην Αθήνα, σε πόλεις του δυτικού ελλαδικού χώρου και στην Θεσσαλονίκη, η τότε δεξιά διακυβέρνηση (με τον κεντρώο εταίρο της) είχε αναπτύξει την ατζέντα της δημόσιας τάξης και ο προπαγανδιστικός της λόγος επι-

κέντρωνε στον χαρακτηρισμό των καταλήψεων και εν γένει των αυτοοργανωμένων χώρων ως «εστιών ανομίας». Ο λόγος της δεξιάς του κράτους αρθρώνεται πάνω στο δόγμα «Νόμος και Τάξη» και η καθεστωτική «επιχειρηματολογία» περί (εν δυνάμει) άλλων χρήσεων των κτιρίων εμφανίζεται συμπληρωματικά, ενώ της αριστεράς του κράτους στην αφήγηση ότι οι θεσμικοί παράγοντες υπόσχονται με «καλύτερους», «ανοιχτότερους», πιο «κοινωνικούς» όρους ό,τι ήδη γίνεται με αυτοοργανωμένους όρους.

Σε κάθε περίπτωση, ο κρατικός έλεγχος, η θεσμικότητα, η διαμεσολάβηση, η ανάθεση, οι ειδικοί, η «ιερότητα» της ατομικής ιδιοκτησίας, συνιστούν εξίσου (και αναμενόμενα) τον πυρήνα των επιλογών κάθε κρατικού διαχειριστή, ανεξαρτήτως κόμματος. Οι ανά διαστήματα τηλεοπτικές συνεντεύξεις του «ψύχραιμου» κύριου Τόσκα, υπουργού δημόσιας τάξης, είναι κατατοπιστικές ως προς αυτό, όπως και η προαναγγελία της όξυνσης της κατασταλτικής πολιτικής και των βίαιων εκκενώσεων καταλήψεων, με το πρόσχημα της «επιστροφής των κτιρίων στους νόμιμους ιδιοκτήτες τους εφόσον αυτοί τα ζητήσουν».

*

Για τους λόγους αυτούς αποφασίσαμε σήμερα Δευτέρα 8/1/18 να πραγματοποιήσουμε παρέμβαση στον πολυχώρο Σπούτνικ, Κεραμεικού 46 και Μυλλέρου στο Μεταξουργείο, που διαχειρίζεται η νεολαία ΣΥΡΙΖΑ (όπως το ομώνυμο περιοδικό και ετήσιο φεστιβάλ), μία ώρα πριν την ανακοινωμένη ομιλία του στελέχους του ΣΥΡΙΖΑ και προέδρου της βουλής Νίκου Βούτση, με θέμα: «το πολιτικό μας σχέδιο με προτεραιότητα την κοινωνία και τους πολίτες». Οι ιδιαίτερες ευαισθησίες (;!) της νεολαίας ΣΥΡΙΖΑ στα κινήματα και στα ανθρώπινα δικαιώματα (sic), το θέμα της ομιλίας και η παρουσία του ανώτατου αυτού κυβερνητικού στελέχους κρίθηκαν ικανός συνδυασμός για να αποφασίσουμε τον αποκλεισμό της εισόδου με σκοπό τη ματαίωση της εκδήλωσης. Όπως οι κρατικές δυνάμεις εισβάλλουν στα αυτοοργανωμένα εγχειρήματα έτσι κι ο κόσμος του ακηδεμόνευτου αγώνα πηγαίνει σε κομματικά, κυβερνητικά και κρατικά εδάφη σε μια στοιχειώδη συλλογική απάντηση στην καταστολή.

Η κατάληψη δεν είναι απλά ένα μέσο αγώνα αλλά το ίδιο του το περιεχόμενο. Η αμφισβήτηση της ιδιοκτησίας, της διαμεσολάβησης κάθε είδους διάκρισης και διαχωρισμού. Η απαλλοτρίωση-επανοικειοποίηση ενός τμήματος του κλεμμένου χώρου και χρόνου, μέχρι τη συνολική κοινωνική και ατομική απελευθέρωση μέσων, τρόπων, δυνατοτήτων, του ίδιου μας του εαυτού, από το κεφάλαιο, το κράτος και κάθε μορφή εξουσίας. Η συλλογικοποίηση και συνδιαμόρφωση μέσα από οριζόντιες-αντιιεραρχικές διαδικασίες λήψης αποφάσεων. Η δημιουργία ριζοσπαστικών κοινοτήτων αγώνα, χειραφετημένης καθημερινής ζωής, δημιουργικότητας, αυτομόρφωσης, νέου τύπου σχέσεων, βασισμένων στην ισοτιμία, την αμοιβαιότητα, την αλληλεγγύη. Στην προοπτική μιας αυτοοργανωμένης κοινωνίας ελευθερίας, αλληλοβοήθειας, κοινοκτημοσύνης.

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΑΝΤΟΥ, ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

αυτοοργανωμένα στέκια & καταλήψεις,
αναρχικές & αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες,
συντρόφισσες/οι από την αθηναϊκή μητρόπολη

Μοτοπορεία σε περιοχές της δυτικής Αθήνας και του Πειραιά ενάντια στα εθνικιστικά συλλαλητήρια και για την αλληλεγγύη στις καταλήψεις

Το πρωί του Σαββάτου 3/2 πραγματοποιήθηκε μοτοπορεία ενάντια στα εθνικιστικά συλλαλητήρια και για την αλληλεγγύη στις καταλήψεις με 35 μηχανάκια από συλλογικότητες των περιοχών της δυτικής Αθήνας και του Πειραιά.

Η μοτοπορεία ξεκίνησε από την πλατεία των Αγίων Αναργύρων και διέσχισε τους Αγ. Ανάργυρους, το Ίλιον, το Περιστέρι, το Αιγάλεω, τον Κορυδαλλό, τη Νίκαια και το Κερατσίνι, καταλήγοντας στην πλατεία Λαού, με συνθήματα και δεκάδες χιλιάδες τρικάκια.

Στην αρχή και στο τέλος της διαδρομής κρεμάστηκαν πανό, γράφτηκαν συνθήματα και μοιράστηκε κείμενο κάποιων από τις συλλογικότητες που διοργάνωσαν την μοτοπορεία.

ΚΑΝΕΝΑ ΕΘΝΟΣ ΔΕΝ ΜΑΣ ΕΝΩΝΕΙ – ΚΑΝΕΝΑ ΟΝΟΜΑ ΔΕΝ ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ

(σχετικά με τα πρόσφατα εθνικιστικά συλλαλητήρια για το «μακεδονικό»)

Ο γεωγραφικός χώρος που ονομάζεται Μακεδονία σήμερα καταλαμβάνεται από διάφορα κράτη: ως επί το πλείστον από το ελληνικό, το μακεδονικό και το βουλγαρικό, με κάποιες άκρες της να βρίσκονται στο αλβανικό και το σερβικό. Ιστορικά, η περιοχή αυτή -όπως άλλωστε και ολόκληρη η Βαλκανική χερσόνησος στην οποία εντάσσεται- χαρακτηρίζεται από μία διαχρονική και επίμεικτη συνύπαρξη ανθρώπων και κοινοτήτων, χωρίς καμία εθνοτική-φυλετική-γλωσσική-θρησκευτική «καθαρότητα». Η έλευση όμως της εποχής των εθνών-κρατών και του κεφαλαίου, από τις αρχές του 19ου αιώνα και έπειτα, έθεσε συγχρόνως την κρατική προστασγή της εθνικής ομογενοποίησης των κοινοτήτων με κάθε κόστος, προκειμένου να κατασκευαστούν και να διατηρηθούν τα έθνη με τα αντίστοιχα κράτη τους. Έτσι, κατά την περίοδο της σταδιακής εξασθένισης και διάλυσης της οθωμανικής αυτοκρατορίας σήμανε μία ατέρμονη περίοδος πολέμων, ομαδικών σφαγών, εκτοπισμών ή αποκλεισμών αλλά και καταναγκαστικής ενσωμάτωσης των κατά τόπους «ανομοιογενών» πληθυσμών. Κομβική περίοδος αυτής της διαδικασίας «εθνοκάθαρσης» υπήρξαν οι Βαλκανικοί Πόλεμοι των ετών 1912-13, περίοδος κατά την

οποία ο επεκτατισμός του ελληνικού κράτους διπλασίασε τα τότε εδάφη του κατακτώντας για πρώτη φορά ένα μέρος της Μακεδονίας μαζί με τη Θεσσαλονίκη και αυξάνοντας τον πληθυσμό του κατά 75%. Η στρατιωτική/παραστρατιωτική βία και τρομοκρατία εναντίον των κατοίκων της Μακεδονίας (π.χ. από τους περιβόητους και καθαγιασμένους σήμερα «μακεδονομάχους» της ελληνικής ιστορίας) είναι ενδεικτική, καθώς ο πληθυσμός που θα μπορούσε τότε να εκληφθεί ως «ελληνικός» έφτανε κατ' αναλογία μόλις το 10% του συνολικού πληθυσμού. Άλλωστε, ο ελληνικός εθνικισμός -από τα μέσα του 19ου αιώνα μέχρι και την μικρασιατική εκστρατεία- πρωτοστατούσε στον αλυτρωτισμό, μέσω του κυρίαρχου ιδεολογήματος της «Μεγάλης Ιδέας» που προσέβλεπε στην εδαφική ενσωμάτωση διαφόρων «αλύτρωτων πατρίδων και αδερφών».

Έτσι, από τα τέλη του 19ου αιώνα έως τα πιο πρόσφατα χρόνια, όλη η περιοχή της Μακεδονίας βρίσκεται στη δίνη των εθνικισμών, των πολέμων, των αλυτρωτισμών, της φυλετικής και θρησκευτικής μισαλλοδοξίας, των εκάστοτε διακρατικών και πολιτικών ανταγωνισμών. Τα κράτη της Ελλάδας, της Βουλγαρίας, της Σερβίας (και ύστερα του Βασιλείου της Γιουγκοσλαβίας) επιδόθηκαν σε μία αιμοσταγή πολιτικο-στρατιωτική θωράκιση της εθνικής τους υπόστασης και ταυτόχρονη αμφισβήτηση των γειτονικών τους εθνικισμών. Στη συνέχεια, η εγκαθίδρυση της Σοσιαλιστικής Γιουγκοσλαβίας έβαλε στη «συντήρηση» τα εθνικά ζητήματα χωρίς όμως επουδενί να τα ακυρώνει. Γεγονός που επιβεβαιώνεται από την εκρηκτική επιστροφή του εθνικισμού στις αρχές του '90 όταν συντελέστηκε η διάλυση της Γιουγκοσλαβίας σε διάφορα μικρότερα έθνη-κράτη, μαζί με την κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ. Ο επακόλουθος πόλεμος στη Γιουγκοσλαβία ανέδειξε ένα εθνικιστικό ντελίριο σε όλα τα Βαλκάνια με την ισοπέδωση πολλών πόλεων και κοινοτήτων καθώς επίσης και με όλες τις απαραίτητες σφαγές και εκτοπισμούς εκατομμυρίων ανθρώπων οι οποίοι δεν «χωρούσαν» στις νέες εθνοκρατικές οριοθετήσεις. Η Δημοκρατία της Μακεδονίας δημιουργήθηκε ως απόρροια της -διεθνώς αναγνωρισμένης, μαζί με το μετεμφυλιακό ελληνικό κράτος- Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας, όπως έγινε αντίστοιχα π.χ. με τις Δημοκρατίες της Σερβίας, της Κροατίας, της Σλοβενίας. Στο πλαίσιο αυτό, το μακεδονικό κράτος έπρεπε να στεριώσει τον δικό του εθνοκρατισμό ανάμεσα σε διάφορα άλλα κράτη, όπως το ελληνικό στα νότιά του. Ένα ελληνικό κράτος, το οποίο από θέση ισχύος -ως ο βασικότερος συστημικός πυλώνας του καπιταλισμού στα Βαλκάνια- μόνο αμέτοχο ή φιλειρηνικό δεν στάθηκε μπροστά στην λαίλαπα του πολέμου: στήριξε ενεργά τον σερβικό εθνικισμό και τον αντι-μουσουλμανισμό (με πρωτοφανείς και οργανωμένες σφαγές χιλιάδων μουσουλμάνων), ενώ αδιαπραγμάτευτα αρνήθηκε τη χρήση του ονόματος που είχε μέχρι τότε το διπλανό κράτος, συμμετείχε σε μυστικές διαβουλεύσεις για την αναδιανομή ή την προσάρτηση εδαφών της Μακεδονίας και της Αλβανίας, κήρυξε εμπάργκο απέναντι στον πληθυσμό του νεοσύστατου κράτους, οργάνωσε μία δυναμική οικονομική διείσδυση ελληνικών κεφαλαίων (τα οποία μέχρι σήμερα αυξάνονται αποτελώντας δομικό συστατικό της μακεδονικής οικονομίας), στήριξε τις ΝΑΤΟϊκές επεμβάσεις στο Κόσσοβο. Παράλληλα, στην ελληνική ενδοχώρα, όλοι οι ιδεολογικοί μηχανισμοί έσπευσαν να καλλιεργήσουν ένα εθνικιστικό και ρατσιστικό παραλήρημα, με βασικό σύνθημα το αλυτρωτικό: «η Μακεδονία είναι μία και ελληνική».

Έτσι, από το 1991 έως και σήμερα, με πρόσχημα τους όρους ύπαρξης ή ανυπαρξίας της λέξης «μακεδονία» σε μία κρατική ονομασία, τόσο ο ελληνικός όσο και ο μακεδονικός εθνικισμός διαχέονται, δηλητηριάζοντας αμοιβαία τις κοινωνίες τους με μίσος, σωβινισμό, κατάφωρες ιστορικές παραχαράξεις, θρησκο-

ληψία και ρατσισμό. Στο όνομα λοιπόν μίας... «ονομασίας», οι δύο εθνικισμοί διαγκωνίζονται πάνω στους μύθους τους. Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα αποτελεί το ποιος θα επικρατήσει ως ο πιο «περήφανος» και «αυθεντικός» απόγονος του μέγα-μακελάρη Αλέξανδρου (ένας από τους μεγαλύτερους χασάπηδες-αυτοκράτορες που πραγματοποίησε μία από τις μεγαλύτερες και πιο αιματοβαμένες κατακτητικές εκστρατείες στην ιστορία), σαν να μην έχουν μεσολαβήσει εν τω μεταξύ 2.500 χρόνια αμέτρητων κοινωνικών προσμίξεων. Παράλληλα, επιχειρούν να τονώσουν στους υπηκόους τους το -ήδη ακμαίο από τα αντιμεταναστευτικά δόγματα- σύνδρομο της ξενοφοβίας καθώς και το καθεστώς φόβου και ανασφάλειας, προκειμένου να αποκομίσουν ακόμα περισσότερη υποταγή στην κρατική και καπιταλιστική εξουσία, τους θεσμούς τους, τα δόγματα και τα ιδεολογήματά τους. Επιπλέον, σμιλεύουν έναν κοινωνικό συντηρητισμό στον οποίο αφενός νομιμοποιείται εκ νέου κάθε εξουσιαστικός πυλώνας (θρησκεία, μιλιταρισμός, πατριαρχία κ.α.), αφετέρου βρίσκει το «πελατολόγιο» του κάθε επίδοξος ιδεολογικός εκφραστής, ψηφοθήρας ή έμπορος του πατριωτισμού. Τέλος, σε κάθε τέτοια ευκαιρία δεν λείπουν και τα κάθε λογής φασιστικά μορφώματα (κομματικά, παρακρατικά, κ.α.) που αναλαμβάνουν τον ρόλο της ιδεολογικής και πρακτικής εμπροσθοφυλακής της κρατικής εξουσίας και των σχεδιασμών της.

Το αιωνόβιο πια «μακεδονικό ζήτημα» έχει επιβληθεί εκ νέου στη δημόσια ατζέντα, με επίδικο αυτήν τη φορά την εισδοχή της Μακεδονίας στο ΝΑΤΟ και την Ε.Ε. (που από τις αρχές του '90 επιχειρούν να αφομοιώσουν ή να ελέγξουν τις περιοχές της πρώην Γιουγκοσλαβίας). Σε μία περίοδο ανάτασης των πολεμικών επιχειρήσεων (π.χ. Συρία, Τουρκία), των γεωστρατικών σχεδιασμών (π.χ. οι Α.Ο.Ζ. στη Μεσόγειο, η Μέση Ανατολή, κ.α.), των εθνικών-ρατσιστικών ιδεολογημάτων (ισλαμοφοβία, ακροδεξιός λόγος) και της συστημικής θωράκισης απέναντι σε «επικίνδυνες μεταβλητές» ή «περισσευούμενους πληθυσμούς» (κοινωνικές αναταραχές, μεταναστευτικά ρεύματα κ.α.), η απρόσκοπτη συνέχιση των κρατικών-καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων αποτελεί μία κρίσιμη επιδίωξη της κυριαρχίας. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η μεγαλύτερη ΝΑΤΟϊκή βάση παγκοσμίως στα σύνορα Μακεδονίας-Κοσσυφοπεδίου: η πλανητική στρατιωτική-οικονομική λεηλασία εκ μέρους της ευρω-ατλαντικής συμμαχίας δεν μπορεί να βρίσκει αναχώματα από «διμερή ζητήματα». Ταυτόχρονα, η συνύπαρξη δύο σοσιαλδημοκρατικών κυβερνήσεων και στα δύο «αντιμαχόμενα» κράτη διαμορφώνει τη δυνατότητα μίας καθόλα εθνοκεντρικής μεν, συστημικά ομαλής δε, διευθέτησης του «μακεδονικού ζητήματος». Κάτι που αποδεικνύει ότι οι αριστερές κυβερνήσεις όχι μόνο δεν στέκονται ενάντια στους εθνικισμούς αλλά αποτελούν έναν απαραίτητο και εκσυγχρονιστικό εκφραστή τους.

Στο πλαίσιο αυτό, το ελληνικό κράτος (και το εγχώριο κεφάλαιο) αποσκοπεί στη διατήρηση της ηγεμονικής του θέσης μεταξύ των βαλκανικών κρατών, σε μία γενικότερη «πολυεπίπεδη» στρατηγική: προβάλει την πολιτική και συνοριακή σταθερότητα, τη διαχείριση του μεταναστευτικού, αναδιατάσσει τις συμμαχίες του στη βάση της real politic (π.χ. ελληνοϊσραηλινή συμμαχία), διαγκωνίζεται (ειδικά με το τούρκικο κράτος) για τις ΑΟΖ, διαπραγματεύεται αγωγούς ενέργειας, αναπτύσσεται ως βασικός ευρωπαϊκός κόμβος διαχείρισης εμπορευμάτων, ενισχύει την τουριστική της βιομηχανία, επεκτείνει τις νατοϊκές «βάσεις του θανάτου». Απαραίτητο συμπλήρωμα της εθνοκρατικής αυτής στρατηγικής είναι η εξεύρεση μίας συμβιβαστικής λύσης για το «μακεδονικό», η οποία να διαχειριστεί το ριζωμένο ιδεολόγημα της «μίας και ελληνικής Μακεδονίας». Παράλληλα, εν μέσω της βαθιάς ταξικής λεηλασίας ελέω «κρίσης» (με υψηλή ανεργία, εντεινόμενη φοροεπιδρομή, αθρόες κατασχέσεις, ελαστικότερη κακοπληρωμένη εργασία), της επίτασης των κοινωνικών/ταξικών αποκλεισμών, της επιτήρησης και του εγκλεισμού (π.χ. με την «αναδιάρθρωση» των Μ.Μ.Μ. ή τον νέο σωφρονιστικό κώδικα), της θανατο-πολιτικής ενάντια σε πρόσφυγες/μετανάστες (με στρατόπεδα συγκέντρωσης, κέντρα κράτησης-κολαστήρια, απελάσεις),

μία εθνικιστική ατζέντα έχει όπως πάντα θετική επίδραση για την εξουσία, ενάντια σε οποιαδήποτε κοινωνική διεργασία αντίστασης, ανυπακοής και αλληλεγγύης. Από τα αριστερά του συστήματος έως την άκρα δεξιά, από τον «απλό πατριώτη» μέχρι με τους πιο ακραίους εθνικιστές, η βάση της συζήτησης είναι μία: η πατριδολαγνεία, η εθνική ολοκλήρωση, η υποταγή σε ιεραρχικούς θεσμούς εξουσίας (κρατικούς, κομματικούς, στρατιωτικούς, εκκλησιαστικούς) και η διασφάλιση της κρατικής μηχανής ενάντια στους «από κάτω» και ενάντια σε οποιαδήποτε χειραφετημένη κίνηση πέρα από τους επίπλαστους διαχωρισμούς του έθνους, της φυλής, του φύλου, της θρησκείας.

Τα εθνικιστικά συλλαλητήρια των τελευταίων ημερών δεν αποσκοπούν σε τίποτα άλλο παρά στην ανάταση και τη συστράτευση του εθνικού κορμού στο πλάι του ελληνικού κράτους, για την ενίσχυση των διαπραγματεύσεων σε ένα εκ των πραγμάτων ξεπερασμένο διακύβευμα «ονοματοδοσίας» από τα κράτη και το κεφάλαιο (ήδη, 140 κράτη από τα περίπου 200 παγκοσμίως αποκαλούν την «Δημοκρατία της Μακεδονίας» ως έχει, ενώ το «ελληνικό» κεφάλαιο είναι από τα πλέον ενεργά και εδραιωμένα στο συγκεκριμένο κράτος με επενδύσεις άνω του ενός δισεκατομμυρίου ευρώ). Γι' αυτό και στη θέση της «υπεύθυνης διακριτικότητας» του επίσημου στρατού και της εκκλησίας, έχει καθίσει ένας θεσμικός βόθρος που ενεργεί καθ' υπόδειξή τους: επίτιμοι και απόστρατοι καραβανάδες που ζητωκραυγάζουν τον μιλιταρισμό τους, ένα παπαδαριό που επιβεβαιώνει τον σκοταδισμό των θρησκειών, ένα φολκλορικό τσίρκο «πολιτιστικών» συλλόγων που επιδεικνύει την παραδοσιακή πνευματική ένδεια των εθνικοφρόνων και φυσικά κάθε λογής παρακρατικές γκρούπες που βρίσκουν την ευκαιρία να ξεράσουν τον θρασύδειλο φασισμό τους. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, το εθνικιστικό συλλαλητήριο στη Θεσσαλονίκη στις 21/01 συνοδεύτηκε από διαδοχικές φασιστικές επιθέσεις (με την πλήρη κάλυψη της αριστερής αστυνομίας των ημερών) σε καταλήψεις, όπως αυτή στον ΕΚΧ Σχολείο (η οποία αποκρούστηκε από καταληψίες και αλληλέγγυους/ες) και όπως η διπλή φασιστική επίθεση στην Κατάληψη Libertatia, η οποία πυρπολήθηκε ολοσχερώς με σαφείς δολοφονικές προθέσεις. Ενώ, την επόμενη ημέρα στις 22/01, η κρατική καταστολή πήρε τη σκυτάλη χτυπώντας την αντανακλαστική πορεία αλληλεγγύης 1500 ατόμων που καλέστηκε στη Θεσσαλονίκη, με 5 συλληφθέντες διαδηλωτές στους οποίους ασκήθηκαν κακουργηματικές διώξεις.

Τα έθνη και οι εθνικισμοί, οι μύθοι και τα σύμβολά τους, είναι και θα παραμείνουν ιδεολογικές αυταπάτες που καλούν τους καταπιεσμένους να ενωθούν με τους καταπιεστές τους. Η ιστορία και τα εγκλήματά τους παγκοσμίως υποδηλώνουν τόσο τα ίδια τα συστατικά τους όσο και το μέλλον που υπόσχονται: πόλεμος, ξεριζωμός, εξόντωση και αποκλεισμός των «από κάτω» εντός και εκτός μίας εθνικής επικρατείας, προς όφελος κράτους και αφεντικών. Ενάντια στα εθνικά ιδεώδη και κάθε άλλο ιδεολόγημα της κυριαρχίας, προτάσσουμε τους κοινωνικούς/ταξικούς αγώνες των «από κάτω» ενάντια στην εξουσιαστική βαρβαρότητα των κρατών, των εθνών, του καπιταλισμού, των θρησκειών, των στρατών. Για ένα ανεξούσιο κόσμο ελευθερίας, αυτοοργάνωσης και αλληλεγγύης χωρίς σύνορα, κράτη, αφεντικά και επίπλαστους διαχωρισμούς.

ΣΕ ΕΛΛΑΔΑ – ΤΟΥΡΚΙΑ – ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ Ο ΕΧΘΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΙΣ ΤΡΑΠΕΖΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΥΠΟΥΡΓΕΙΑ

ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΕΙΝΑΙ ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ ΧΑΡΑΚΙΕΣ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ LIBERTATIA ΚΑΙ ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ

Ρεσάλτο (Κερατσίνι), Συνέλευσης της Πλατείας Κερατσινίου-Δραπετσώνας, Κατάληψη Σινιάλο (Αιγάλεω), Θερσίτης (Ιλιον), Κατάληψη Αγρός (Πάρκο Τρίτση), Αναρχικές/οι από τις δυτικές συνοικίες της Αθήνας και τον Πειραιά, Πρωτοβουλία για την Ολική Άρνηση Στράτευσης (Αθήνα)

Ενημέρωση για τις παρεμβάσεις σε 3 σταθμούς Μετρό στις 24.02.18 – Για την παρέμβαση στον σταθμό "Αιγάλεω"

Το Σάββατο 24 Φεβρουαρίου 2018, σε συνέχεια της κοινής παρέμβασης της 27ης Ιανουαρίου στους σταθμούς του μετρό Συγγρού–Φιξ, Δάφνης και Αγίου Αντωνίου, πραγματοποιήθηκαν εκ νέου παράλληλες παρεμβάσεις στους σταθμούς Μετρό Αιγάλεω, Αγίου Δημητρίου, Δουκίσσης Πλακεντίας, στους οποίους έχουν ήδη κλείσει οι μπάρες. Περίπου 200 σύντροφοι και συντρόφισσες κρατήσαμε για μιάμιση ώρα ανοιχτές τις πύλες εισόδου-εξόδου των σταθμών, κρεμάσαμε πανό αποκλείοντας εκδοτικά μηχανήματα και εκδοτήρια και μοιράσαμε κείμενα αντιπληροφόρησης και λόγου σχετικά με το θέμα της μετακίνησης στην πόλη, της εν εξελίξει αναδιάρθρωσης και των νέων συστημάτων ελέγχου και αποκλεισμού.

Οι παρεμβάσεις έγιναν στο πλαίσιο των αυτοοργανωμένων δράσεων που πραγματοποιούνται συντονισμένα από την αρχή του έτους από Συνελεύσεις Γειτονιών, Στέκια, Καταλήψεις και Αναρχικές Ομάδες από την Αθήνα και τον Πειραιά για τις ελεύθερες μετακινήσεις ενάντια στους αποκλεισμούς στα Μ.Μ.Μ., τα συστήματα ελέγχου και επιτήρησης, τις μπάρες και το ηλεκτρονικό εισιτήριο και σε συνέχεια των επιμέρους κινήσεων στις οποίες έχουν προχωρήσεις οι κατά τόπους συλλογικότητες τα τελευταία χρόνια.

Στο πλαίσιο των συντονισμένων παρεμβάσεων για τις ελεύθερες μετακινήσεις στα Μ.Μ.Μ., πραγματοποιήθηκε στο Αιγάλεω παρέμβαση-μοίρασμα κειμένων σε γειτονιές της περιοχής και κεντρικούς εμπορικούς δρόμους (Μ. Μπότσαρη, Θηβών, Ιερά οδός, πλατεία Εσταυρωμένου), η οποία και κατέληξε στον τοπικό σταθμό μετρό.

Η παρέμβαση στον σταθμό «Αιγάλεω» διήρκησε συνολικά μιάμιση ώρα με μοίρασμα κειμένων, πανό, τρικάκια, συνθήματα, ανάγνωση κειμένου στα ηχεία του σταθμού και μπλοκάρισμα της λειτουργίας των ακυρωτικών μηχανημάτων.

Στην παρέμβαση συμμετείχαμε περίπου 60 συντρόφισσες και σύντροφοι από τις συλλογικότητες:

Θερσίτης (Ιλιον), κατάληψη Αγρός (πάρκο Τρίτση), Ανοιχτή Συνέλευση Κατοίκων Πετραλώνων-Θησείου-Κουκακίου, αναρχική συλλογικότητα Vogliamo tutto e per tutti, κατάληψη Σινιάλο (Αιγάλεω), Πάροδος (Νίκαια), Ρεσάλτο (Κερατσίνι), Συνέλευση της Πλατείας Κερατσινίου-Δραπετσώνας.

Ακολουθεί το κοινό κείμενο που μοιραζόταν στις τρεις παρεμβάσεις.

ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΥΣ

Η αναδιάρθρωση στα μέσα μαζικής μεταφοράς ξεκίνησε στα τέλη του 2016 και βρίσκεται ακόμα σε εξέλιξη. Το νέο «έργο πνοής» περιλαμβάνει συστήματα τηλεματικής, ελεγχόμενες πύλες εισόδου-εξόδου, προσωποποιημένες κάρτες επιβίβασης, ηλεκτρονικά εισιτήρια, επιπλέον κάμερες παρακολούθησης, νέο διευρυμένο σώμα ελεγκτών και πρόσφατα, την απόφαση για φύλαξη των σταθμών και επιβολή των νέων μέτρων από την αστυνομία σε αντικατάσταση των δήθεν κοστοβόρων εταιρειών σεκιούριτι. Όλο αυτό συνθέτει για τα εκατομμύρια των χρηστών των Μ.Μ.Μ. μια πνιγηρή συνθήκη απαγορεύσεων, παρακολούθησης και ελέγχου, επέκτασης της εμπορευματοποίησης κάθε πτυχής της καθημερινότητας, διεύρυνσης των αποκλεισμών και των διαχωρισμών, περισσότερης καταστολής -τέτοια που κάνει τις διακηρύξεις του ΟΑΣΑ για «βιώσιμες και ελκυστικές μετακινήσεις» να ηχούν σαν κακόγουστο αστείο.

Η βιωσιμότητα και ο εκσυγχρονισμός στα Μ.Μ.Μ. είναι μέρος των νεοφιλελεύθερων πολιτικών που εφαρμόζονται εδώ και δεκαετίες και στον ελλαδικό χώρο και έχουν ενταθεί στο περιβάλλον της κοινωνικής, πολιτικής και οικονομικής κρίσης. Το κράτος αποσύρεται σταδιακά από την όποια προνοιακή κάλυψη και οι δημόσιες συγκοινωνίες ενσωματώνονται πλήρως στο πεδίο των υπηρεσιών των εμπορευμάτων και της επιχειρηματικότητας. Το σύνολο των Μ.Μ.Μ. έχουν ενταχθεί στο υπερταμείο αποκρατικοποιήσεων και επίκειται ο οικονομικός έλεγχός τους που, στην περίπτωση εύρεσης «ελλειμμάτων», θα εμφανίσει ως αναγκαίες τις μειώσεις μισθών, τις απολύσεις εργαζομένων και την αύξηση του κομίστρου, ενώ την ίδια στιγμή βρίσκονται 125 εκατ. ευρώ για να δημιουργηθεί το νέο σύστημα ηλεκτρονικών καρτών-εισιτηρίων, καμερών και συρόμενων μπαρών. Απώτερος στόχος είναι να προσελκυστεί το ενδιαφέρον του ιδιωτικού κεφαλαίου, χωρίς ταυτόχρονα να επιβαρυνθεί με το κόστος της «αναδιάρθρωσης». Επιδιώκεται σταδιακά η κανονικοποίηση της συνθήκης να πληρώνουμε και μάλιστα αδρά ακόμα και για την επιτήρηση και πειθάρχησή μας. Μια μπίζνα με διπλό όφελος για το κράτος και τα αφεντικά.

Οι μπάρες είναι φράχτες. Νέες οριοθετήσεις εντός του δημόσιου χώρου, νέα χάραξη ζωνών όπου κάποιος/α μπορεί να έχει πρόσβαση ή όχι. Ταυτόχρονα, ένα μεγάλο πλήθος καμερών εποπτεύει ασταμάτητα το επιβατικό κοινό. Όλες οι κινήσεις καταγράφονται, οι συμπεριφορές κατηγοριοποιούνται σε αποδεκτές και μη και σε περίπτωση απόκλισης από τη νοσηρή ομοιομορφία καλούμαστε άμεσα από τα μεγάφωνα προς συμμόρφωση. Ο κοινωνικός έλεγχος εντείνεται με στόχο να αρχίσουμε εμείς οι ίδιες και οι ίδιοι να αυτοεπιτηρούμαστε.

Ο έλεγχος και η επιτήρηση επιτυγχάνονται επιπλέον με την καταγραφή των προσωπικών δεδομένων (ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ΑΜΚΑ κ.α.) στις ηλεκτρονικές κάρτες μετακινήσεων. Οι διαδρομές που κάποιος/α κάνει καταγράφονται και χτίζουν το προφίλ του χρήστη των μέσων, κάτι που μπορεί ανά πάσα στιγμή να χρησιμοποιηθεί ερήμην του (και αυτή δεν είναι η μόνη καταγραφή -η όποια χρηματική συναλλαγή μας ήδη καταγράφεται με την ολοένα και μεγαλύτερη χρήση χρεωστικών-πιστωτικών καρτών). Όλο και περισσότερα προσωπικά δεδομένα και επιλογές συνεισφέρουν σε μια τράπεζα πληροφοριών για καθέναν/μία από μας, οξύνοντας το αίσθημα διαρκούς παρακολούθησης.

Σε ένα τέτοιο περιβάλλον δεν έχουν θέση εκείνοι και εκείνες που δεν μπορούν ή αρνούνται να πληρώσουν εισιτήριο. Οι λεγόμενοι τσαμπατζήδες μπήκαν άμεσα στο στόχαστρο των μίντια και της καταστολής και η ανάγκη πάταξης της «εισιτηριοδιαφυγής» ανάχθηκε σε κύρια αιτία για τα «ελλείμματα». Κανένας λόγος φυσικά για το γεγονός ότι το μεγαλύτερο μέρος του κόσμου που χρησιμοποιεί τα Μ.Μ.Μ. προέρχεται από τα χαμηλότερα κοινωνικά στρώματα, εργαζόμενες/οι με κατώτατους μισθούς, άνεργοι και άνεργες, μαθητές και μαθήτριες, μετανάστες/στριες. Η αυστηροποίηση του ελέγχου μέσω του ηλεκτρονικού εισιτηρίου και των μπαρών εισόδου-εξόδου αποτελεί ένα κατεξοχήν μέτρο ταξικού και κοινωνικού αποκλεισμού. Μαζί του χάνεται και η δυνατότητα χειρονομιών αλληλεγγύης, όπως το χάρισμα του εισιτηρίου σε κάποιον/α άλλη, κίνηση που άμεσα ποινικοποιήθηκε με πρόστιμο. Με τις νέες τεχνολογίες στα Μ.Μ.Μ. η πρόσβαση στις μετακινήσεις εξατομικεύεται, γίνεται πρόβλημα που χρειάζεται κάποιος να λύσει από μόνος του. Για εκείνους/ες που θα αμφισβητήσουν έμπρακτα την απαγόρευση, ήδη βρίσκεται επί τω έργω ξεχωριστό σώμα κεφαλοκυνηγών-ελεγκτών κομίστρου που πλέον με τη μόνιμη παρουσία της αστυνομίας στους σταθμούς, στο γενικότερο πλαίσιο στρατιωτικοποίησης της ζωής στη μητρόπολη, θα διασφαλίζουν ότι η πρόσβαση στα Μ.Μ.Μ. είναι πληρωμένη και οι αντιστάσεις θα καταστέλλονται. Στόχος δεν είναι μόνο η σύλληψη αλλά και η διαπόμπευση των «παραβατών», η δημιουργία αισθήματος ντροπής για τη μη ανταπόκριση στην «πρότυπη» συμπεριφορά

που επιβάλλεται και για τον παραδειγματισμό των υπολοίπων. Αυτή η διαδικασία στιγματισμού ενισχύεται με τη χρήση των νέων μηχανημάτων που, σε περίπτωση λάθους ή μη επικύρωσης εισιτηρίου, ενεργοποιούν μια εκκωφαντική σειρήνα ή σε άλλες περιπτώσεις υποδεικνύουν, σε αυστηρό τόνο, με ανθρώπινη φωνή το σφάλμα ή την παράβαση. Ας γίνει από όλους και όλες συνείδηση πως οι ελεγκτές δεν κάνουν απλά τη δουλειά τους. Δεν είναι πωλητές/τριες, οικοδόμοι, κούριερ, υπάλληλοι γραφείου, σερβιτόροι/ες... Είναι κάποιοι/ες που βγάζουν μεροκάματο από τη φτώχεια των άλλων, είναι η αστυνομία των μετακινήσεων. Ως τέτοιους οφείλουμε να τους αντιμετωπίζουμε. Δεν ξεχνάμε τη δολοφονία του Θανάση Καναούτη τον Αύγουστο του 2013 στο Περιστέρι, για ένα εισιτήριο που δεν χτύπησε.

Για όσες και όσους δεν πληρώνουν υπάρχουν τα πρόστιμα και η οικονομική καταστολή. Με ειδικές τροπολογίες σε νόμους θεσπίζονται πρόστιμα για όλους/ες όσοι αδυνατούν να αντεπεξέλθουν ή αρνούνται να συναινέσουν στις προσταγές. Πρόστιμα για την «εισιτηριοδιαφυγή», για την άρνηση πληρωμής διοδίων, για τη «ρευματοκλοπή», για την καθυστέρηση πληρωμής φόρων, πρόστιμα των 6.000 ευρώ για τους ανυπόταχτους και ολικούς αρνητές στράτευσης, καθώς και εξοντωτικές δικαστικές εγγυήσεις σε αγωνιζόμενους και αγωνιζόμενες. Στο πλάι της καταστολής με όρους βίας έρχονται και πιο «εξευγενισμένοι» τρόποι, πιο εξατομικευμένοι που θέτουν σε οικονομική ομηρία χιλιάδες κόσμου, υπό την απειλή δεσμεύσεων και κατασχέσεων λογαριασμών και σπιτιών, ακόμα και φυλάκισης. Το μήνυμα είναι σαφές: η όποια άρνηση, ανυπακοή, αντίσταση των «από κάτω» θα καταστέλλεται και με οικονομικούς όρους.

Το «νέο πρόσωπο» των Μ.Μ.Μ. παραδίδει μαθήματα συναίνεσης και σιωπής, υπό τον φόβο της διαρκούς επιτήρησης, των εξευτελισμών, των προστίμων. Αυτός είναι ο «εκσυγχρονισμός» στα Μ.Μ.Μ. Και είναι τουλάχιστον αφελές να τσιμπάμε με το τυράκι των γυαλιστερών διαδρόμων στους σταθμούς του μετρό και του ηλεκτρικού (από **κακοπληρωμένες** υπενοικιασμένες καθαρίστριες), της τηλεματικής στις στάσεις επιβίβασης λεωφορείων και τρόλεϊ, που δημιουργήθηκε κατά κύριο λόγο για τον έλεγχο του ωραρίου των οδηγών, των νέων ηλεκτρονικών τεχνολογιών που σφίγγουν περισσότερο τον κλοιό των απαγορεύσεων και των αποκλεισμών.

Οι συγκοινωνίες είτε σε αυτή είτε στην προηγούμενη εκδοχή τους είναι σχεδιασμένες για να εξυπηρετούν τις ανάγκες και τα συμφέροντα κράτους και αφεντικών. Για να μας μεταφέρουν από και προς τους χώρους εργασίας, τις σχολές και τα σχολεία, τις κρατικές υπηρεσίες. Και πιο πέρα για να μεταφέρουν ανθρώπους σε μεγάλα κέντρα κατανάλωσης, θεάματος, δια-σκέδασης... Δεν συναινούμε στην κατάθεση ενός μεγάλου μέρους του πενιχρού μισθού μας για τις μετακινήσεις μας, δεν αφήνουμε απέξω όποιον/α δεν έχει να πληρώσει. Δεν ακυρώνουμε εισιτήριο όχι μόνο γιατί αρνούμαστε να δεχτούμε την εισπρακτική λογική του κράτους, την εμπορευματοποίηση στις μεταφορές με την αύξηση της τιμής του εισιτηρίου, τις απολύσεις εργαζομένων και τις μειώσεις δρομολογίων. Αλλά κυρίως, γιατί επιλέγουμε εδώ και τώρα να αρνούμαστε έμμεσους φόρους-χαράτσια που στην τελική έχουμε πληρώσει και ξαναπληρώσει μέσω του καθημερινού ξεζουμίσματός μας, της εργασίας, του ενοικίου κ.τ.λ. Είναι καιρός να αρχίσουμε να σκεφτόμαστε την ικα-

νοποίηση των αναγκών μας, όποιες και αν είναι αυτές, τις ίδιες μας τις σχέσεις μακριά από τη διαμεσολάβηση του χρήματος και του κέρδους. Σε αυτό το πλαίσιο, το πρόταγμα της ελεύθερης πρόσβασης στα Μ.Μ.Μ., χωρίς κανενός είδους αντίτιμο, χωρίς αποκλεισμούς, χωρίς διαιρέσεις ανάμεσά μας είναι κάτι περισσότερο από επίκαιρο.

Τα τελευταία χρόνια αναπτύσσεται ένα πλήθος πολύμορφων δράσεων για την ελεύθερη μετακίνηση στα Μ.Μ.Μ., από το πέρασμα των επικυρωμένων εισιτηρίων στον/στην επόμενο/η, τις αρνήσεις επικύρωσης, τη συλλογική αντίσταση στους τραμπουκισμούς των ελεγκτών, τις παρεμβάσεις με κείμενα στους/στις εργαζόμενους/ες και στους/στις επιβάτες/τριες των Μ.Μ.Μ., τις συγκεντρώσεις και τις πορείες ως το σαμποτάζ σε ακυρωτικά μηχανήματα, μπάρες και υποδομές ελέγχου.

Σήμερα όσο ποτέ άλλοτε, απέναντι στην επίταση της εμπορευματοποίησης, του ελέγχου και της επιτήρησης κάθε πτυχής της ζωής μας, ενάντια στην κυρίαρχη λογική που μας θέλει μόνες και φοβισμένους, η απάντησή μας δεν μπορεί να είναι άλλη πέρα από την αυτοοργανωμένη συλλογική αντίσταση. Χτίζουμε κοινότητες αγώνα μαζί με εργαζόμενους/ες στα Μ.Μ.Μ ενάντια στην επιχειρούμενη αναδιάρθρωση. Επιλέγουμε την κοινωνική ανυπακοή απέναντι στις μπάρες εισόδου-εξόδου, στο ηλεκτρονικό εισιτήριο και σε κάθε σύστημα ελέγχου και αποκλεισμών. **Στεκόμαστε αλληλέγγυοι και αλληλέγγυες και υπερασπιζόμαστε όσους και όσες αρνούνται να πληρώσουν το κόμιστρο κρατώντας ανοιχτές τις μπάρες. Δεν αφήνουμε κανέναν και καμία μόνη της απέναντι στους ελεγκτές, τους σεκιουριτάδες και την αστυνομία. Σαμποτάρουμε τα μηχανήματα ελέγχου, καταγραφής και αποκλεισμών των μετακινήσεών μας.**

Αντιθεσμικά, αντιιεραρχικά, αδιαμεσολάβητα και χωρίς διαχωρισμούς ανάμεσά μας (με βάση το φύλο, τη φυλή, τα έθνη, τα σύνορα, τη θρησκεία, την ηλικία, την αρτιμέλεια κ.α.), με την ενίσχυση σχέσεων αλληλεγγύης και τη σύνδεση των αγώνων, να πάρουμε θέση ενάντια στην υποτίμηση, τον έλεγχο, την εμπορευματοποίηση, τους αποκλεισμούς.

ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΣΤΙΣ ΚΑΜΕΡΕΣ, ΣΤΙΣ ΜΠΑΡΕΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΑΚΥΡΩΤΙΚΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ ΕΛΕΥΘΕΡΕΣ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΕΣ

Συνελεύσεις Γειτονιών, Στέκια, Καταλήψεις, Αναρχικές Ομάδες Αθήνας και Πειραιά

Για την αντεθνική πορεία αλληλεγγύης στις καταλήψεις, Σάββατο 17/3

Το πρωί του Σαββάτου 17/3 εκατοντάδες συντρόφισσες και σύντροφοι διαδηλώσαμε στο κέντρο της Αθήνας για την αλληλεγγύη στις καταλήψεις και ενάντια στα εθνικά ιδεώδη, τα εθνικιστικά συλλαλητήρια, την «εθνική ενότητα» και «ομοψυχία» που επικαλούνται τα πολιτικά και οικονομικά αφεντικά στο πλαίσιο των διακρατικών διαπραγματεύσεων για τη λέξη «Μακεδονία» στην ονομασία του γειτονικού κράτους και της σύγκρουσης συμφερόντων για τις ΑΟΖ στο Αιγαίο με το τούρκικο κράτος.

Το ενιαίο μπλοκ της διοργάνωσης αριθμούσε 900 με 1000 άτομα και της Α.Π.Ο. που συγκρότησε ξεχωριστό μπλοκ 80 με 100 άτομα, μαζί με κάποιους Κούρδους του YPG. Η διαδήλωση ξεκίνησε από το Θησείο, κινήθηκε μέσω Ερμού, Αθηνάς, Ομόνοια, Γ' Σεπτεμβρίου, Μάρνης, Πατησίων, Κοδριγκτώνος, Αριστοτέλους και ολοκληρώθηκε στην Πλ. Βικτωρίας. Είχε παλμό με διαρκή συνθήματα, τρικάκια και μοίρασμα χιλιάδων κειμένων.

Οι καταλήψεις και οι αυτοοργανωμένοι χώροι αποτελούν ανάχωμα στη βαρβαρότητα. Είναι εγχειρήματα που αμφισβητώντας την έννοια της ιδιοκτησίας, αντιπαραβάλλουν στην πραγματικότητα της εκμετάλλευσης, της αλλοτρίωσης, της ιεραρχίας και των ανισοτήτων, μια άλλη εκδοχή του κόσμου στηριγμένη στη συντροφικότητα, την αυτοοργάνωση, την αλληλεγγύη. Είναι πεδία όπου γεννιούνται συνειδήσεις ενάντια σε κάθε μορφή καταπίεσης και κοινωνικών διακρίσεων και αποδομούν επίπλαστους, κρατικούς και εθνικούς διαχωρισμούς. Είναι τόποι δημιουργίας ριζοσπαστικών κοινοτήτων αγώνα ενάντια στο κράτος, το κεφάλαιο, την πατριαρχία.

Απέναντι στα εθνικά ιδεώδη και κάθε άλλο ιδεολόγημα της κυριαρχίας, προτάσσουμε την αλληλεγγύη και τους κοινωνικούς/ταξικούς αγώνες των «από κάτω» ενάντια στην εξουσιαστική-καπιταλιστική-πατριαρχική βαρβαρότητα. Κανένα έθνος δεν μας ενώνει και κανένα όνομα δεν μας χωρίζει. Δεν πολεμάμε για γεωστρατηγικά και οικονομικά συμφέροντα, κρατών και πολυεθνικών. Εθνικόφρονες μακεδονομάχοι, πατριώτες κάθε πολιτικής απόχρωσης, απόστρατοι αξιωματικοί, παπαδαριό, φασίστες, στεκόμαστε απέναντι σας. Κρατικές και παρακρατικές συμμορίες κάτω τα ξερά σας από τις καταλήψεις.

αυτοοργανωμένα στέκια και καταλήψεις,
αναρχικές και αντιεξουσιαστικές
συλλογικότητες από την Αθήνα
και τον Πειραιά

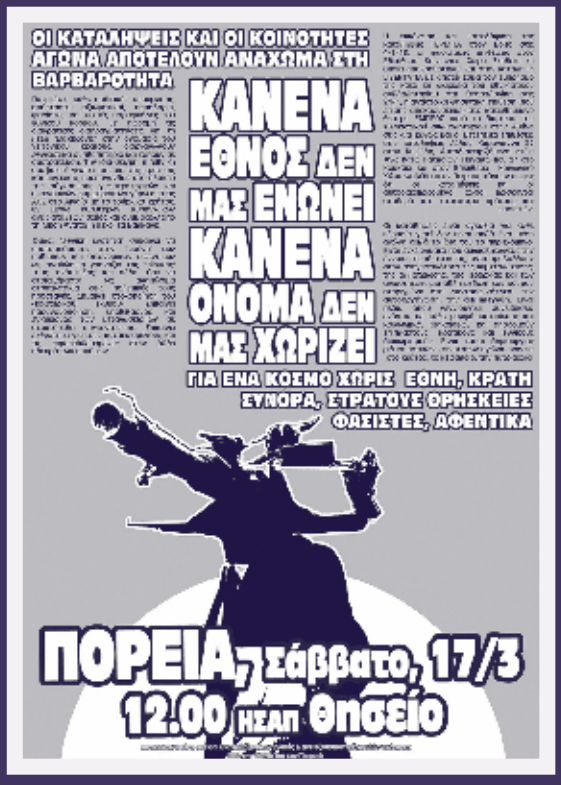

Το κείμενο της διαδήλωσης:

ΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΕΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΑΓΩΝΑ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΑΝΑΧΩΜΑ ΣΤΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

Η εκκένωση και κατεδάφιση της κατάληψης ΤΕΡΜΙΤΑ στον Βόλο στις 4/1/18, οι 11 αστυνομικές εκκενώσεις καταλήψεων τα τελευταία τρία χρόνια της αριστερής διακυβέρνησης (6 αντιεξουσιαστικές και 5 στέγασης προσφύγων/μεταναστών), οι φασιστικές επιθέσεις στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Σχολείο (η οποία αποκρούστηκε) και στην κατάληψη LIBERTATIA με αποτέλεσμα τον εμπρησμό της κατά τη διάρκεια του εθνικιστικού συλλαλητηρίου στη Θεσσαλονίκη στις 21/1, η αντίστοιχη φασιστική επίθεση (που επίσης αποκρούστηκε) στο κατειλημμένο θέατρο ΕΜΠΡΟΣ κατά τη διάρκεια του εθνικιστικού συλλαλητηρίου στην Αθήνα στις 4/2 καθώς και οι μετέπειτα επιθέσεις στις καταλήψεις Λέλας Καραγιάννη 37 στην Κυψέλη, Αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Άνω Κάτω Πατησίων, Παναιτωλίου 21 στο Κουκάκι και στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Φαβέλα στον Πειραιά κάνουν σαφές ότι οι καταλήψεις και οι αυτοδιαχειριζόμενοι χώροι βρίσκονται σταθερά στο στόχαστρο κράτους και φασιστών. Οι καταλήψεις είναι αγκάθια για κάθε εξουσία γιατί δεν είναι απλά ένα μέσο αγώνα αλλά το ίδιο του το περιεχόμενο. Είναι η αμφισβήτηση της ιδιοκτησίας, των ηγεσιών, των εμπορευματικών σχέσεων, της διαμεσολάβησης, κάθε είδους διάκρισης και διαχωρισμού. Είναι η απαλλοτρίωση-επανοικειοποίηση ενός τμήματος του κλεμμένου χώρου και χρόνου μας. Είναι τόποι δημιουργίας ριζοσπαστικών κοινοτήτων αγώνα ενάντια στο κράτος, το κεφάλαιο, την πατριαρχία, κάθε μορφή εξουσίας. Είναι πεδία συλλογικοποίησης και συνδιαμόρφωσης μέσα από οριζόντιες-αντιιεραρχικές διαδικασίες λήψης αποφάσεων. Είναι εργαστήρια χειραφέτησης της καθημερινής ζωής, δημιουργικότητας, αυτομόρφωσης, ανάπτυξης σχέσεων βασισμένων στη συντροφικότητα, την αυτοοργάνωση, την αλληλεγγύη.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΠΑΓΙΔΑ

"Εθνική ενότητα" σημαίνει υποταγή των εξουσιαζόμενων στους εξουσιαστές τους. Σημαίνει κάθε μέρα να βυθιζόμαστε στην κανονικότητα της "ειρήνης" των πολιτικών και οικονομικών αφεντικών ως αναλώσιμα γρανάζια για την "εθνική" τους "ανάπτυξη" και άλλο τόσο να στοιχιζόμαστε ως αναλώσιμοι υποτακτικοί στις πολεμικές τους προσταγές. Σημαίνει στοχοποίηση του "εσωτερικού εχθρού". Σημαίνει παρανομοποίηση, υποβιβασμός και εγκλεισμός των μεταναστ(ρι)ών σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Σημαίνει εχθρότητα για τους καταπιεσμένους και τις εκμεταλλευόμενες στην άλλη πλευρά των συνόρων.

Στο διάστημα που διανύουμε η έκκληση για "εθνική ομοψυχία" εντείνεται στο πλαίσιο των διακρατικών διαπραγματεύσεων για τη λέξη "Μακεδονία" στην ονομασία του γειτονικού κράτους και της σύγκρουσης συμφερόντων για τις ΑΟΖ στο Αιγαίο με το τούρκικο κράτος: εθνικιστικά συλλαλητήρια, κρατική και μιντιακή προπαγάνδα, συγκέντρωση στρατιωτικών δυνάμεων, «θερμά επεισόδια». Σε ένα περιβάλλον ευρύτερων κυριαρχικών αναδιατάξεων ισχύος και συμμαχιών από τη Μέση Ανατολή μέχρι τα Βαλκάνια.

ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΧΩΡΙΣ ΕΘΝΗ, ΚΡΑΤΗ, ΣΥΝΟΡΑ, ΣΤΡΑΤΟΥΣ, ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ, ΦΑΣΙΣΤΕΣ, ΑΦΕΝΤΙΚΑ

Απέναντι στα εθνικά ιδεώδη και κάθε άλλο ιδεολόγημα της κυριαρχίας, προτάσσουμε την αλληλεγγύη και τους κοινωνικούς/ταξικούς αγώνες των «από κάτω» ενάντια στην εξουσιαστική-καπιταλιστική-πατριαρχική βαρβαρότητα. Κανένα έθνος δεν μας ενώνει και κανένα όνομα δεν μας χωρίζει. Δεν πολεμάμε για γεωστρατηγικά και οικονομικά συμφέροντα, κρατών και πολυεθνικών. Εθνικόφρονες μακεδονομάχοι, πατριώτες κάθε πολιτικής απόχρωσης, απόστρατοι αξιωματικοί, παπαδαριό, φασίστες, στεκόμαστε απέναντι σας. Κρατικές και παρακρατικές συμμορίες κάτω τα ξερά σας από τις καταλήψεις.

αυτοοργανωμένα στέκια & καταλήψεις,
αναρχικές & αντιεξουσιαστικές συλλογικότητες
από την Αθήνα και τον Πειραιά

ΤΙΣ ΚΥΡΙΑΚΕΣ ΝΑ ΠΑΝΕ ΓΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ, ΟΙ ΔΗΜΑΡΧΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

«Να είσαι χαμογελαστή / ξέρεις πόσοι περιμένουν για αυτή τη δουλειά; / ο πελάτης έχει πάντα δίκιο / χωρίς ένσημα και αν θες / αν έρθει η επιθεώρηση εργασίας κάνε τον πελάτη / να είσαι ευγενικός με τους πελάτες / είμαι το αφεντικό σου και πρέπει να με σέβεσαι / την Κυριακή δουλεύεις / κανείς δεν πληρώνεται υπερωρίες εδώ / έλα μισή ώρα νωρίτερα για καθάρισμα / τις Κυριακές θα είμαστε ανοιχτά / αν δεν σ' αρέσει φύγε».

Αυτές είναι μερικές από τις ατάκες που ακούμε καθημερινά όσοι και όσες δουλεύουμε ή δουλέψαμε σε εμπορικά καταστήματα. Η θεσμοθέτηση των 8 Κυριακών τον χρόνο σε πανελλαδικό επίπεδο πριν κάποια χρόνια και η πρόσφατη ψήφιση του νόμου των «32 εργάσιμων Κυριακών σε τουριστικές ζώνες» κάνουν σαφές πώς διαμορφώνονται τα σύγχρονα εργασιακά κάτεργα. Η κατάργηση μεταξύ άλλων της κυριακάτικης αργίας, φιέστες και πυροτεχνήματα όπως οι «λευκές νύχτες» ή βδομάδες υποτιθέμενων εκπτώσεων όπως η «black friday», επιβάλλουν την εξόντωση των εργαζομένων στα εμπορικά καταστήματα μέσα σε μια συνθήκη επισφάλειας και απλήρωτης εργασίας.

Η ψήφιση του εν λόγω νόμου έγινε κατά βάση έπειτα από απαίτηση της τουριστικής βιομηχανίας και των μεγάλων εμπορικών αλυσίδων με προσχήματα την «ανάταση της εθνικής οικονομίας», την «ενίσχυση της αγοράς» και την εξυπηρέτηση «του κόσμου που θέλει να ψωνίσει και δεν προλαβαίνει». Όμως η ανάταση της «εθνικής οικονομίας» ή η περιβόητη «τόνωση της αγοράς» σημαίνουν τη σύνθλιψη των εργαζόμενων, των άνεργων. Ο κλάδος του εμπορίου αποτελεί δομικό κομμάτι του καπιταλιστικού συστήματος με ένα ιδιαίτερο βάρος στην ελληνική οικονομία. Στις εμπορευματικές σχέσεις οι εκμεταλλευόμενοι αποκτούν μία τριπλή ιδιότητα, είναι ταυτόχρονα εργαζόμενοι, καταναλωτές και «αφεντικά» απέναντι στους άλλους εργαζόμενους που τους «εξυπηρετούν». Γι' αυτό και σε αυτές τις σχέσεις προβάλλονται η ιδιότητα του καταναλωτή και των αναγκών του ως αιτία για την περαιτέρω εκμετάλλευση των εργαζόμενων. Με αυτόν τον τρόπο όχι μόνο κερδίζουν τα αφεντικά αλλά και προωθείται ο κανιβαλισμός μεταξύ καταναλωτών και εργαζόμενων. Επιπλέον, ο κλάδος του εμπορίου πολύ συχνά εμφανίζεται ως πρωτοπόρος σχετικά με την επίταση της εκμετάλλευσης των εργασιακών σχέσεων και γι' αυτό πολύ συχνά λειτουργεί ως δοκιμαστικός σωλήνας για τους υπόλοιπους κλάδους. Η ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων με τα σπαστά ωράρια, τα ωρομίσθια, την επιμήκυνση του ωραρίου, τις ατομικές συμβάσεις εργασίας, το άνοιγμα των καταστημάτων σε καθιερωμένες αργίες πρωτοεμφανίστηκαν στον κλάδο του εμπορίου. Είναι λοιπόν ψευδαίσθηση να πιστεύει ο οποιοσδήποτε ότι η κατάργηση της κυριακάτικης αργίας δεν θα «χτυπήσει και τις πόρτες» των υπόλοιπων κλάδων με τα ίδια ή άλλα προσχήματα, όπως είναι τραγικό να υιοθετούμε αυτοβούλως τις ιδιότητες του καταναλωτή, του «πελάτη» νομιμοποιώντας τον κανιβαλισμό μεταξύ των εκμεταλλευόμενων αντί να στρέψουμε την οργή μας ενάντια σε αυτούς που μας εκμεταλλεύονται, τα αφεντικά μας.

Αυτό που λείπει από τη ζωή μας δεν είναι τα ανοιχτά μαγαζιά τις Κυριακές και οι φιέστες τους ούτε τα εμπορεύματα και η ψεύτικη πραγματικότητα που αυτά υπόσχονται. Αυτό που λείπει είναι η επικοινωνία, η συνάντηση, το μοίρασμα, οι σχέσεις που δεν διαμεσολαβούνται από χρήμα, εμπορεύματα και ρόλους, οι δικές μας γιορτές. Όσο οι υπουργοί, οι δήμαρχοι, οι εμπορικοί σύλλογοι μας θέλουν καταναλωτές εμείς μπορούμε να σαμποτάρουμε τις φιέστες τους. Όσο μας θέλουν υποτελείς στους εργασιακούς τους νόμους εμείς μπορούμε να στεκόμαστε αλληλέγγυοι ο ένας πλάι στην άλλη και να αναπτύσσουμε συλλογικές αντιστάσεις.

ΠΟΤΕ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ
ΔΕΝ ΔΟΥΛΕΥΟΥΜΕ-ΔΕΝ ΨΩΝΙΖΟΥΜΕ

Για την καταστολή των «αόρατων» στα κολαστήρια της «ελληνικής φιλοξενίας»

Τα κολαστήρια της Μόριας στη Λέσβο και της Πέτρου Ράλλη στην Αθήνα αποτελούν δύο από τους βασικότερους «ναούς» των αντιμεταναστευτικών δογμάτων. Οι διαρκώς αυξανόμενοι αριθμητικά τόποι εξαίρεσης και αορατότητας για τους μετανάστες/ριες μέσω στρατοπέδων, «δομών φιλοξενίας», κέντρων κράτησης και απελάσεων (υπό την αγαστή και παχουλά αμειβόμενη συνεργασία πολλών κρατικών υπηρεσιών, ανθρωπιστικών Μ.Κ.Ο. και εργολάβων του ιδιωτικού τομέα) βρίσκουν στους δύο αυτούς τόπους τους πυλώνες και τα υποδείγματα της κατασταλτικής στρατηγικής του ελληνικού κράτους.

Το κολαστήριο της Π. Ράλλη (επισήμως «Διεύθυνση Αλλοδαπών Αττικής») έχει εδώ και 15 χρόνια την πρωτοκαθεδρία στον εγκλεισμό και τις απελάσεις μεταναστ(ρι)ών, με όλη τη δέουσα ταπείνωση και βαρβαρότητα του «πολιτισμένου» κόσμου της δύσης: σκοτεινά κελιά όπου στοιβάζονται υπεράριθμοι κολασμένοι/ες, δίχως προαυλισμό και είδη υγιεινής, χωρίς γνώση των ελάχιστων δικαιωμάτων τους ή πρόσβαση σε δικηγόρους για τις εν γένει αυθαίρετες κατηγορίες που αντιμετωπίζουν, με προφυλακίσεις που εκτείνονται κατά το δοκούν ακόμα και πέραν των «νόμιμων» ορίων της ελληνικής και ευρωπαϊκής δικαιοσύνης. **Το κολαστήριο της Μόριας** αποτελεί το υπόδειγμα ενός παραμεθοριακού τόπου εξαίρεσης για τους/ις μετανάστ(ρι)ες που φτάνουν στις ελληνικές ακτές. Μία κρατική δομή μαζικής ομηρίας και γκετοποίησης ανθρώπων χωρίς χαρτιά και κυρίως όσων φακελώνονται στις «υπηρεσίες υποδοχής» ως «ανάξιοι/ες» παροχής ασύλου. Ένας χώρος συγκέντρωσης και αποθήκευσης ανθρώπων που τους έχει στερηθεί όχι μόνο το παρόν, αλλά και οποιοδήποτε μέλλον διαμέσου της μόνιμης απειλής της απέλασης. Με τις πλέον άθλιες συνθήκες «διαμονής» οι οποίες αντιστοιχούν στα ήθη των στρατοπέδων συγκέντρωσης του περασμένου αιώνα, με υποσιτισμένους και απεγνωσμένους ανθρώπους να περιφέρονται άσκοπα, εκτεθειμένοι/ες όχι μόνο στη βαρβαρότητα της κρατικής καταστολής αλλά και στα ίδια τα βιολογικά τους όρια. Χαρακτηριστικοί οι 5 θάνατοι από το κρύο του περσινού χειμώνα, σε σύνολο 14 θανάτων μέσα σε 2,5 χρόνια.

Σε έναν τόπο εξαίρεσης κάθε μορφή αντίστασης και κάθε φωνή διαμαρτυρίας βρίσκεται αντιμέτωπη με την ωμότητα της εξουσίας. Το περασμένο καλοκαίρι, στις 18 Ιουλίου, εκατοντάδες μετανάστες/ριες στη Μόρια βίωσαν τη «ζεστή φιλοξενία» του ελληνικού κράτους και της αριστερής του διαχείρισης: μετά από διαδοχικές κινήσεις διαμαρτυρίας μεταναστών/ριών για τις αδικαιολόγητες καθυστερήσεις στις αιτήσεις ασύλου καθώς και για τις άθλιες συνθήκες διαβίωσής τους, η ελληνική αστυνομία εισέβαλλε στο κέντρο ξυλοκοπώντας εκατοντάδες και συλλαμβάνοντας στον σωρό δεκάδες άτομα (με έναν συλληφθέντα μετανάστη να κινδυνεύει με θάνατο από τα χτυπήματα). Συνολικά, αποδόθηκαν -με τη συνήθη αξιοπιστία της λοταρίας εκ μέρους των ελληνικών αρχών- κακουργηματικές κατηγορίες σε 35 μετανάστες/ριες, 30 εκ των οποίων προφυλακίστηκαν διασκορπισμένα και διαχωρισμένα σε φυλακές σε όλη τη χώρα. Λίγο καιρό αργότερα, κατασκευάστηκε μία ακόμα δικογραφία για 10 ακόμη μετανάστες/ριες που διώκονται με πανομοιότυπη μεθόδευση, στο πλαίσιο των ταραχών που ξέσπασαν στη Μόρια στις 10/7/17 με αφορμή την προσπάθεια απέλασης ενός μετανάστη από την Αϊτή. Ενώ μέχρι και σήμερα οι ομαδικές διώξεις μεταναστών συνεχίζονται απρόσκοπτα, με πιο πρόσφατες τις 8 συλλήψεις για τις ταραχές που έλαβαν χώρα στις 14 Μαρτίου στη Μόρια, μετά από απόπειρα αυτοκτονίας ενός 19χρονου Σύριου.

Μία αντίστοιχη συνθήκη αντιμετώπισαν 8 μετανάστες που κρατούνταν στα μπουντρούμια της Διεύθυνσης Αλλοδαπών της Π. Ράλλη. Στις 31 Μαΐου του 2017, μπάτσοι εισβάλλουν απρόκλητα στα κελιά και ξυλοκοπούν στον σωρό τους έγκλειστους μετανάστες οι οποίοι το μόνο που ζητούσαν ήταν να επικοινωνήσουν με τη διεύθυνση για να ενημερωθούν για τις υποθέσεις τους, όντας ήδη προφυλακισμένοι από 8 έως 10 μήνες (υπό διαρκή αστυνομική και δικαστική αυθαιρεσία, δίχως την παραμικρή ενημέρωση που υποτίθεται ότι παρέχει η «πολιτισμένη Δύση» στους κρατούμενούς της). Κατά τα γνωστά αστυνομικά ήθη, οι «από κάτω» αποκόμισαν σπασμένα χέρια και κεφάλια από τους ανθρωποφύλακές τους, με τους τελευταίους να συγκαλύπτουν τη ωμή βία απέναντι σε εξουθενωμένους έγκλειστους με την τραγελαφική κατηγορία της «στάσης» και τη χυδαία επεξήγηση ότι τα τραύματά τους προήλθαν από «γλιστρήματα». Στη συνέχεια, οι 8 κατηγορούμενοι «στασιαστές» διασκορπίστηκαν επίσης σε διάφορες φυλακές σε ολόκληρη την επικράτεια, υπό άγνωστες συνθήκες.

Η κρατική καταστολή όμως δεν εξαντλείται στο γκλομπ του μπάτσου ή στην απομόνωση της φυλακής αλλά μεταφέρεται και συνεχίζεται μέσω της δικαστικής εξουσίας, η οποία αξιοποιώντας τις καταθέσεις των μπάτσων-βασανιστών φρόντισε να προφυλακίσει ανθρώπους που ήταν ήδη έγκλειστοι με διοικητική κράτηση. Με τη μόνη διαφορά ότι αν πριν οι άνθρωποι αυτοί ήταν κρατούμενοι ή όμηροι χωρίς κανέναν απολύτως λόγο ή αδίκημα, τώρα φυλακίζονται με κατασκευασμένες κατηγορίες που επικύρωσαν οι δικαστές, γιατί τόλμησαν να διαμαρτυρηθούν για τη θανατοπολιτική του ελληνικού κράτους εναντίον τους. Η δίκη των 8 μεταναστών της Π. Ράλλη έχει οριστεί στις 27 Απριλίου στην Αθήνα, ενώ σε ένδειξη των εκδικητικών προθέσεων και αυθαιρεσιών της ελληνικής δικαιοσύνης, οι δικές των 35 όπως και των επιπλέον 10 μεταναστ(ρι)ών της Μόριας έχουν οριστεί ξεχωριστά στις 20 Απριλίου και 11 Μαΐου αντίστοιχα, στο μικτό ορκωτό δικαστήριο της Χίου. Η νομικά αδικαιολόγητη αλλά πολιτικά εξόφθαλμα σκόπιμη μεταφορά της έδρας από τον τόπο του δήθεν αδικήματος σε ένα άλλο νησί κάνει ουσιαστικά απαγορευτική τη διεξαγωγή της δίκης (νομικά, ηθικά, οικονομικά) τόσο για τους ίδιους τους «κατηγορούμενους» όσο και για τους δικηγόρους και τους μάρτυρες υπεράσπισής τους (κάποιοι εκ των οποίων μάλιστα έχουν απαγόρευση εξόδου από τη Λέσβο) και φυσικά για τους αλληλέγγυους/ες. Σε κάθε περίπτωση, η απόφαση αυτή συνεχίζει με τους πιο ξεκάθαρους όρους τη ρατσιστική και μισάνθρωπη πολιτική του ελληνικού κράτους ενάντια σε ανθρώπους στους οποίους επιβάλλει ένα διπλό ιδιώνυμο: αυτό του μετανάστη χωρίς χαρτιά και αυτό της εξέγερσης ενός «αόρατου» ενάντια στη βαρβαρότητα. Ενάντια σε ανθρώπους που ακόμα και αν αθωωθούν, η απειλή της απέλασης θα τους περιμένει στην επόμενη γωνία.

Οι διώξεις και η καταστολή των μεταναστ(ρι)ών ήταν, είναι και θα είναι η προσταγή της εξουσίας ενάντια στους «από κάτω» για πειθάρχηση, υποταγή και συναίνεση στα κυριαρχικά δόγματα. Στο πλαίσιο αυτό, οι συγκεκριμένες διώξεις θέτουν στο στόχαστρο της εξουσίας την εξέγερση των «από κάτω» απέναντι στην κρατική/καπιταλιστική βαρβαρότητα, τον εγκλεισμό, τον κοινωνικό αποκλεισμό και τον οργανωμένο θάνατο που μεθοδεύουν οι φυλακές και τα στρατόπεδα. Από την πλευρά μας, η θέση μας παραμένει στο πλευρό των όπου γης κολασμένων και των αγώνων τους, στο πλευρό των προσφύγων/μεταναστών, ενάντια στη διασπορά του φόβου και το ιδεολόγημα της ασφάλειας, ενάντια στον πόλεμο κράτους και αφεντικών, ενάντια στην ελλάδα/ευρώπη-φρούριο, ενάντια σε κάθε εξουσία.

Η ΟΡΓΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ/ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΕΙΝΑΙ ΚΟΜΜΑΤΙ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΜΑΣ ΟΡΓΗΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤ(ΡΙ)ΕΣ ΤΗΣ ΜΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ Π. ΡΑΛΛΗ

ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΟΡΑ, ΕΘΝΗ, ΚΡΑΤΗ, ΣΤΡΑΤΟΥΣ, ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ, ΑΦΕΝΤΙΚΑ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΝΕΟ ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΙΚΟ ΚΩΔΙΚΑ...

Ο νέος σωφρονιστικός κώδικας, ο οποίος τέθηκε σε δημόσια διαβούλευση στα μέσα του περασμένου Οκτώβρη, συνάντησε ένα κύμα αντίστασης, τόσο μέσα όσο και έξω από τις φυλακές. Κρατούμενοι και αλληλέγγυοι προχώρησαν σε έναν πολύμηνο και πολύμορφο αγώνα με σκοπό το μπλοκάρισμα ψήφισης του νέου νομοθετικού πλαισίου. Η αναδίπλωση του Κράτους, με την προσωρινή απόσυρση του συγκεκριμένου σχεδίου νόμου δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση ότι δεν θα επανέλθει, ίσως με μια πιο εύπεπτη μορφή στα επίμαχα σημεία, με μεγαλύτερη αποφασιστικότητα για την εφαρμογή του.

Ιστορικά, η φυλακή προέκυψε τον 18ο αιώνα ως μια πιο «εξανθρωπισμένη» μορφή τιμωρίας συγκριτικά με τις εκτελέσεις και τα βασανιστήρια που επικρατούσαν τους προηγούμενους αιώνες και έχει ως στόχο την εκπειθάρχηση του κρατούμενου στις κυρίαρχες νόρμες μέσω του εγκλεισμού, της διαρκούς επιτήρησης και του «σωφρονισμού» του.

Βασική προϋπόθεση για την ύπαρξη των φυλακών αποτελεί η ύπαρξη και εφαρμογή του Νόμου. Η φιλοσοφία του Νόμου έχει τη δυνατότητα να μη σταματά ποτέ και πουθενά. Είναι το εξουσιαστικό ρυθμιστικό πλαίσιο κοινωνικής συνύπαρξης. Ο Νόμος είναι ο ορισμός της κανονικότητας, του επιτρεπόμενου, της παράβασης, της παρέκκλισης, της τιμωρίας. Ο Νόμος είναι η αποτύπωση, θέσμιση και αναπαραγωγή των εξουσιαστικών και εκμεταλλευτικών κοινωνικών σχέσεων, των κοινωνικών διαιρέσεων, ιεραρχιών και προνομίων. Ο Νόμος είναι το συντακτικό της κυριαρχίας και «σκληραίνει» ή «μαλακώνει», στενεύει ή διευρύνεται για να καταστείλει ή να αφομοιώσει, επιδιώκοντας διαρκώς να ενσωματώνει σε μια νέα «ισορροπία» τις κοινωνικές-ταξικές συγκρούσεις και τους «συσχετισμούς δύναμης» αλλά και τους ενδοκυριαρχικούς ανταγωνισμούς. Η διαχείριση των ανθρώπινων υποθέσεων από το Νόμο έχει επιβληθεί ως η «μόνη λύση», ως ο μόνος τρόπος. Σε προέκταση, ο σωφρονισμός είναι ένα από τα κύρια μέσα εγκαθίδρυσής του Νόμου στις ανθρώπινες συνειδήσεις. Το ότι κάποιος άνθρωπος «τελεί ένα παράπτωμα» ή ένα «αδίκημα», κατόπιν τιμωρείται με κάποια ποινή ή κάποιο χρηματικό πρόστιμο και ίσως εγκλείεται σε μία φυλακή με απώτερο στόχο να «βελτιώσει τη διαγωγή του», φαίνεται πλέον κατά κάποιο τρόπο «λογικό» και «αυτονόητο» παρά το γεγονός ότι η ιστορία του εγκλεισμού και ακόμα περισσότερο του «σωφρονισμού» δεν έχει περισσότερο από δυόμιση αιώνες ζωής. Οι ανθρώπινες κοινότητες και κοινωνίες καλούνται να αποδεχτούν ως ρυθμιστική αρχή το Νόμο, να συμμορφώνονται με αυτόν και να θεωρούν αυτονόητη την τιμωρία και τον «σωφρονισμό» των παραβατών του, παρότι δεν είναι τίποτε άλλο από το θεσμικό πλαίσιο που εδραιώνει, διασφαλίζει και διαιωνίζει κάθε κοινωνική ανισότητα.

Ο σωφρονισμός αποτέλεσε για πολύ καιρό συστημική επιδίωξη πάνω στην τιμωρητική πρακτική, την ποινή του εγκλεισμού. Αφορά στην εξουσιαστική οπτική συμμόρφωσης του υποκειμένου στις κυρίαρχες αξίες, ιδέες και συμπεριφορές από τις δομές εγκλεισμού (για τους παραβάτες οι φυλακές, για τους παρεκκλίνοντες τα ψυχιατρεία) και της επιστροφής-επανένταξής του στην κοινωνία, «σωφρονισμένου» πλέον. Ως θεώρηση, πρακτική και επιδίωξη ωστόσο, ο σωφρονισμός εγκαταλείπεται συστημικά τις τελευταίες δεκαετίες, μέσα από νεοφιλελεύθερες θεωρήσεις «διαχείρισης» πλέον όσων αποκλίνουν από το Νόμο ή την Κανονικότητα. Το νέο κυριαρχικό υπόδειγμα είναι τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, οι τόποι εξαίρεσης και εκτοπισμού. Οι φυλακές (όπως και τα άσυλα) γίνονται ξεκάθαρα τόποι τιμωρητικού αποκλεισμού, ανακύκλωσης των κρατουμένων, χωματερές απόβλητων στο περιθώριο της κοινωνικής ζωής, οι οποίοι έχουν δυνατότητες εξόδου μόνο εφόσον υποταχθούν και πειθαρχήσουν.

Ο σωφρονιστικός κώδικας αποτελεί το πλαίσιο μέσα στο οποίο ρυθμίζεται η λειτουργία των φυλακών και η καθημερινότητα των κρατουμένων. Από τη φυλακή στην οποία θα εκτιθεί η ποινή, τους όρους κράτησης, τις ειδικές πτέρυγες, τα ειδικά κελιά, την καθημερινότητα των φυλακισμένων, την επικοινωνία με οικεία πρόσωπα και δικηγόρους

μέχρι τις άδειες, τις αιτήσεις και τους όρους αποφυλάκισης, είναι οι συγκεκριμένοι κανόνες που ορίζουν τη ζωή ενός φυλακισμένου.

Στο πλαίσιο αυτό ο νέος σωφρονιστικός κώδικας έρχεται να θεσμοθετήσει νέες και να εντατικοποιήσει υπάρχουσες πρακτικές ελέγχου, επιτήρησης και επιβολής στους κρατούμενους. Ειδικά κελιά κράτησης και ειδικές πτέρυγες, "ειδική μεταχείριση" ανυπάκουων κρατούμενων, υποχρεωτική σίτιση απεργών πείνας, τακτικές ή εκπαιδευτικές άδειες και αποφυλακίσεις με ηλεκτρονικό "βραχιολάκι", υφ' όρων απολύσεις με κατ' οίκον περιορισμό, είναι μερικά μόνο από τα άρθρα που εμπεριέχονταν στην πρόταση για τον νέο σωφρονιστικό κώδικα και αποτελούν τροχιοδεικτικές για την τελική μορφή του.

Παράλληλα και με βάση τις υπάρχουσες κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες, το Κράτος καλείται να διαχειριστεί τη διάλυση του κοινωνικού ιστού που το ίδιο προκάλεσε. Το βάθεμα της κρίσης, η οικονομική και κοινωνική εξαθλίωση, οι κοινωνικές ανισότητες φέρνουν ως αποτέλεσμα τόσο τη διεύρυνση της έννοιας του εγκλήματος, όσο και την αύξηση των μέσων επιτήρησης και καταστολής. Ο Νόμος διαστέλλεται συστηματικά, επιδιώκοντας να συμπεριλάβει μια συνεχώς αυξανόμενη "κοινωνική ομάδα" που βρίσκεται σε ένα ιδιότυπο καθεστώς εξαίρεσης και φλερτάρει με τα όρια του ποινικού συστήματος, προκειμένου να επιβιώσει. Εξάλλου, για τον Νόμο δεν υπάρχουν κοινωνικές αιτίες των πράξεων αλλά ξεχωριστές-μεμονωμένες περιπτώσεις με τα υποκείμενα να φέρουν την αποκλειστική ευθύνη.

Όπως διατείνονται οι ίδιοι οι διαχειριστές του, το Κράτος έχει συνέχεια, και ανεξάρτητα από το δόγμα που μπορεί να υιοθετεί κάθε φορά ή την εκάστοτε διακυβέρνηση, επιθυμεί διακαώς όχι μόνο να φυλακίζει και να τιμωρεί όσους αντιστέκονται αλλά και να εκδικείται παραδειγματικά όσους βρεθούν δέσμιοί του. Ενδεικτικό παράδειγμα αποτελεί η περίπτωση του προφυλακισμένου αναρχικού Ντίνου Γιαγτζόγλου, ο οποίος στις 21/2 ξεκίνησε απεργία πείνας (και στις 25/2 απεργία δίψας), διεκδικώντας την παραμονή του στον Κορυδαλλό ώστε να μπορεί να επικοινωνεί απρόσκοπτα με τον δικηγόρο του και οικεία πρόσωπα. Μετά από αρκετές μέρες απεργίας πείνας και δίψας κι ενώ η κατάσταση της υγείας του ήταν πλέον κρίσιμη, κατάφερε να αποσπάσει την υπόσχεση για τη μεταγωγή του από τις φυλακές της Λάρισας μέχρι τις 10 Απρίλη.

Παράλληλα, πριν τεθεί εκ νέου προς ψήφιση ο νέος σωφρονιστικός κώδικας κι ενώ στις φυλακές ο αγώνας των κρατουμένων βρίσκονταν σε κλιμάκωση, σε διαφορετικά ιδρύματα της χώρας υπήρξαν 4 νεκροί. Ο πρώτος (Ν.Δ.), 31 ετών, ο οποίος όντας οροθετικός και υπό την επήρεια ψυχοφαρμάκων που του χορηγούνταν, αυτοκτόνησε απομονωμένος στο «ειδικό» κελί του. Ο δεύτερος (Μ.Σ), 26 ετών, ο οποίος εξέτιε τον τέταρτο χρόνο της ποινής του στις φυλακές Μαλανδρίνου, πέθανε από φλεγμονή στο δόντι. Ο τρίτος αυτοκτόνησε στις φυλακές Αλικαρνασσού της Κρήτης τρεις μέρες μετά. Ο τέταρτος, επίσης αυτόχειρας, μη αντέχοντας την ποινή φυλάκισής του, έδωσε τέρμα στη ζωή του στο Α.Τ. Τρικάλων.

Δεν χωράει καμία αμφιβολία ότι οι φυλακές αποτελούν αποθήκες ψυχών για τους φτωχούς, τους απόκληρους, τους αποκλεισμένους (ντόπιους και μετανάστες), τους αγωνιζόμενους. Είναι τα έσχατα κολαστήρια για τους περισσευούμενους πληθυσμούς. Για όσες και όσους είτε επέλεξαν είτε δεν τους αφέθηκε άλλη επιλογή από το να αμφισβητήσουν έμπρακτα τους Νόμους και την Τάξη των κυρίαρχων. Οι νόμοι -καθώς και ο εκσυγχρονισμός τους- που τροφοδοτούν τη βιομηχανία του εγκλεισμού και τους κανόνες που τη διέπουν, αποτελούν αποκλειστικά ανάγκη της άρχουσας τάξης και όχι των κοινωνιών. Και ως τέτοιους θα τους αντιμετωπίσουμε.

...ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΚΑΘΕ ΦΥΛΑΚΗΣ

ΙΡΑΝ, ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΙΣΛΑΜΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

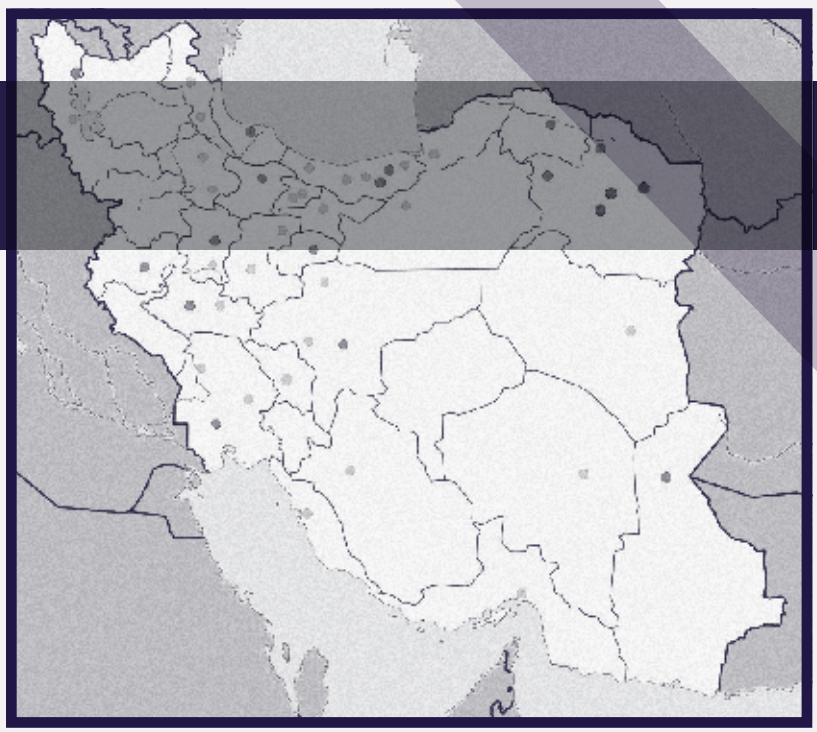

«Μέσα σε λίγες μέρες, οι διαδηλώσεις και οι συγκρούσεις με την αστυνομία επεκτάθηκαν σε πολλές πόλεις του Ιράν. Αφορμή, η κυβερνητική ανακοίνωση για αύξηση της τιμής βασικών ειδών διατροφής.»

«Ζω μαζί με τους γονείς μου και δύσκολα μπορούμε να βάλουμε ψωμί πάνω στο τραπέζι για την οικογένειά μας. Δεν βρίσκω δουλειά. Τι μπορούν να μου κάνουν; Δεν τους φοβάμαι. Δεν έχω τίποτα να χάσω.»

Αυτά τα λόγια, σχεδόν με την ακριβή διατύπωση, θα μπορούσαν να προέρχονται από κάποια νέα που ζει μια ευρωπαϊκή χώρα με υψηλή ανεργία, ακόμα κι εδώ, δίπλα μας. Θα μπορούσε να είναι ο καθένας από εμάς που βιώνει την κρίση αξιοποίησης του κεφαλαίου ως πληθυσμός του οποίου η ζωή πρέπει να υποτιμηθεί, ως πληθυσμός που δεν εκπροσωπείται από κανέναν, που περισσεύει και θεωρείται αναλώσιμος από τους κυρίαρχους. Σε αυτούς άλλωστε απευθύνονται αυτές οι λέξεις, μία προς μία. Αλλά και σε όλους εμάς που αναγνωρίζουμε στους εκμεταλλευόμενους και καταπιεσμένους αυτού του κόσμου κοινές συνθήκες ζωής και αγώνα.

Από το στόμα ενός εξεγερμένου νεολαίου, κάπου στα νότια του Ιράν λίγο μετά την αλλαγή του δικού μας χρόνου, εν μέσω ταραχών· από εκεί προέρχονται αυτές οι προτάσεις, των οποίων το νόημα δεν είναι θολό, γιατί συνοδεύονται από μια πρακτική που δεν χωράει άλλες ερμηνείες: επιθυμούμε να ανατρέψουμε το καθεστώς, επιθυμούμε να ζήσουμε καταστρέφοντας όσα μας στερούν τη ζωή. Για αυτό και με χιλιάδες άλλους νεολαίους δεν συγκρότησαν ένα παραδοσιακό πολιτικό κίνημα, με καθορισμένες διεκδικήσεις, εκπροσωπούμενο και καθοδηγούμενο από κάποια ηγεσία. Μιας και η επικοινωνία μεταξύ των εξεγερμένων διευκολύνθηκε από

τις νέες τεχνολογίες κοινωνικής δικτύωσης και την εκτεταμένη χρήση φωτογραφιών και βίντεο -κυρίως όμως γιατί υιοθετήθηκε ευρέως η πρακτική των μικρών αυτόνομων ομάδων διαδηλωτών που κατέβαιναν στον δρόμο και πολλές φορές κατέστρεφαν τράπεζες και δημόσια κτίρια ή/και συγκρούονταν με την αστυνομία- ο εντοπισμός μιας ηγετικής ομάδας κατέστη ανέφικτος.

Η παρούσα εξέγερση -που ξεκίνησε στα τέλη Δεκέμβρη στην επαρχιακή πόλη Mashhad στα βορειοδυτικά για να επεκταθεί στη συνέχεια σε 70 πόλεις σχεδόν στο σύνολο της χώρας- πήρε τη μορφή ενός αυτόνομου και αποκεντρωμένου κινήματος αγγίζοντας και τις επαρχίες του Khouzistan, του Kermanshah και του Kurdistan, όπου ζουν πολλές μειονότητες. Αυτή ήταν μια από τις σημαντικότερες διαφορές από το «πράσινο» κίνημα του 2009, το οποίο παρέμεινε εγκλωβισμένο τόσο από γεωγραφικής άποψης - καθώς οι συγκρούσεις περιορίστηκαν σε δυο μεγάλες πόλεις (Τεχεράνη, Ισφαχάν) και στις συνοικίες που κατοικεί πλειοψηφικά η μεσαία τάξη - όσο και κοινωνικά, καθώς ενέπλεξε σε μεγάλο βαθμό μέλη της μεσαίας τάξης αφήνοντας απ' έξω τα εργατικά στρώματα. Αυτό φαίνεται να έχει αντιστραφεί σε αυτή την εξέγερση, παρά τη μικρή διάρκειά της. Έτσι κι αλλιώς, οι ψευδαισθήσεις αλλαγής του καθεστώτος μέσω της στήριξης της μετριοπαθούς ρεφορμιστικής πτέρυγας των ισλαμιστών, οι οποίες εγκλώβισαν το κίνημα του 2009 σε μια πολιτική/κοινοβουλευτική τακτική, φαίνεται να έχουν διαλυθεί.

Στα χρόνια που ακολούθησαν την «άνοιξη» του 2009, η Ισλαμική Δημοκρατία διατηρήθηκε πάνω-κάτω όπως πριν. Η δεύτερη προεδρία του συντηρητικού προέδρου Ahmadinejad (2009-2013) υπονόμευσε σε μεγάλο βαθμό τον κοινωνικό χαρακτήρα του κρατικού προϋπολογισμού, πέρα από τις περικοπές στις κρατικές επιδοτήσεις κατόπιν συνεννόησης με το ΔΝΤ, μιας και συνέχισε να αποδίδει ένα μεγάλο μέρος των κρατικών εσόδων στο πολιτικό-στρατιωτικό σύμπλεγμα: Ισλαμικοί Θεσμοί - Φρουροί της Επανάστασης - Πολιτοφυλακή Pasdaran. Η πρώτη προεδρία του μετριοπαθούς Rohani (2013-2017) δεν έκανε κάτι ουσιαστικά διαφορετικό πέραν της συμφωνίας με τους δυτικούς για την παύση του ιρανικού πυρηνικού προγράμματος και την υπόσχεση για άρση των κυρώσεων σε βάρος της χώρας. Η υπογραφή της συμφωνίας οδήγησε σε μαζικές εκδηλώσεις ενθουσιασμού στην Τεχεράνη, όπου ο κόσμος χόρευε στις πλατείες ζητωκραυγάζοντας, παρότι κάτι τέτοιο ήταν τυπικά παράνομο βάσει του ισλαμικού νόμου. Εντούτοις, η συμφωνία δεν είχε κάποια πραγματική επίδραση στη ζωή των ανθρώπων, καθώς δεν συνοδεύτηκε από την πραγματοποίηση των προσδοκιών για εκδημοκρατισμό του πολιτικού συστήματος και βελτίωση του βιοτικού επιπέδου. Η δεύτερη εκλογή του Rohani το 2017, δυο χρόνια μετά την άρση των κυρώσεων, βάθυνε αντί να αμβλύνει την κοινωνική κρίση, μεταξύ άλλων επιτρέποντας την αύξηση των τιμών σε τρόφιμα πρώτης ανάγκης όπως τα αυγά και τα πουλερικά, ανακοινώνοντας παράλληλα τη μείωση της επιδότησης στα καύσιμα κατά 50% από το 2018.

Ποτέ όμως ένα κίνημα, πόσο μάλλον τέτοιας έκτασης και φυσιογνωμίας, δεν μπορεί να αναχθεί στις οικονομικές αιτίες που το προκάλεσαν. Αλλιώς, κάποια πράγματα παραμένουν ανεξήγητα και θαμμένα κάτω από στείρες βεβαιότητες. Ούτε όμως όλα μπορούν να αποδοθούν σε τυχαίες συναντήσεις ανωνύμων στον δρόμο. Για πρώτη φορά οι διαδηλωτές φώναξαν συνθήματα εναντίον των στρατιωτικών επεμβάσεων της χώρας στο εξωτερικό (Συρία, Ιράκ, Λίβανος, Γάζα) εμφανιζόμενοι ως εσωτερικός εχθρός. Για πρώτη φορά οι διαδηλωτές φώναξαν συνθήματα εναντίον του ισλάμ, κάτι που αποτελεί ύβρη και τιμωρείται με θάνατο, ενώ δεν είναι η πρώτη φορά που οι γυναίκες κατεβαίνουν στον δρόμο βγάζοντας σε πολλές περιπτώσεις τις μαντίλες τους. Κάτι φαίνεται να αλλάζει στην ιρανική κοινωνία και για αυτό ευθύνονται οι ίδιοι/ες οι εξεγερμένοι/ες. Η ιστορία της ιρανικής εξέγερσης είναι η δική μας ιστορία που μας καλεί να την κατανοήσουμε.

Το Ισραήλ και το «Δικαίωμα να Σακατεύει»

Στο πλαίσιο των ευρύτερων ενδοκυριαρχικών συγκρούσεων και αναδιατάξεων στη Μέση Ανατολή, που στην περίπτωση της Συρίας έχει λάβει το χαρακτήρα ενός παγκόσμιου πολέμου δια αντιπροσώπων, η αναγνώριση της Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσας του ισραηλινού κράτους από τον πρόεδρο των ΗΠΑ Ντόναλτ Τραμπ, στις 6 Δεκέμβρη 2017, αποτέλεσε μια σαφή υπόδειξη των αμερικανοϊσραηλινών προϋποθέσεων για την «επίλυση» του λεγόμενου «παλαιστινιακού ζητήματος»: αποδοχή της ισραηλινής κατοχής εδαφών έτσι όπως αυτή έχει εξελιχθεί σε μια διαδρομή 70 χρόνων, των εκτοπισμών, των εκατοντάδων εποικισμών, του τείχους των 750 χιλιομέτρων που χάραξε και χώρισε τη Δυτική Όχθη τη δεκαετία του 2000, της απομόνωσης της Λωρίδας της Γάζας, της μεγαλύτερης ανοιχτής φυλακής στον κόσμο με 1,5 εκατομμύριο κατοίκους σε μία έκταση αντίστοιχη της Άνδρου. Η ανακοίνωση προκάλεσε εκτεταμένες συγκρούσεις.

Η κατεχόμενη καθημερινή ζωή στα παλαιστινιακά εδάφη αποτελεί το πεδίο μιας διαρκούς αντίστασης και κάθε ανακοίνωση επιδείνωσης των όρων επιβολής της έχει τη δυνατότητα να προκαλέσει μια νέα ιντιφάντα (που στα αραβικά σημαίνει εξέγερση). Η ανακοίνωση του προέδρου των ΗΠΑ Ντόναλτ Τραμπ και η πανηγυρική υποδοχή της από τον πρωθυπουργό του Ισραήλ Μπενιαμίν Νετανιάχου, υπέδειξαν ότι αυτή η καθημερινότητα θα συνεχιστεί με ακόμα δυσμενέστερους όρους, μεταξύ αεροπορικών επιδρομών, χερσαίων εισβολών και διωγμών, στρατιωτικών περιπόλων και σημείων ελέγχου της μετακίνησης (check points), ταπεινώσεων και καταστολής, φυλάκισης και βασανιστηρίων όσων αντιστέκονται.

Η υποτυπώδης αυτή εισαγωγική αναφορά γράφτηκε για την καλύτερη κατανόηση του μεταφρασμένου άρθρου που ακολουθεί, το οποίο δημοσιεύθηκε σε ένα προσωπικό, ξενόγλωσσο ιστολόγιο (hummusforthought.com/2017/12/16/israel-and-the-right-to-maim) και «ανακαλύφθηκε» σχεδόν τυχαία, από μία συντρόφισσα του στεκιού. Αφορά σε μία ιδιότυπη παρουσίαση ενός βιβλίου, το οποίο φέρνει στο προσκήνιο μία σύγχρονη κρατική, κατασταλτική φιλοσοφία και τακτική. Τόσο η συγγραφή όσο και ο εντοπισμός του συγκεκριμένου άρθρου συνέβησαν την περίοδο που ο Trump -πρόεδρος των ΗΠΑ- ανακοίνωσε ότι θα μεταφέρει την πρεσβεία των ΗΠΑ στην Ιερουσαλήμ και που ένας παλαιστίνιος διαδηλωτής σε αναπηρικό αμαξίδιο δολοφονήθηκε εν ψυχρώ από ισραηλινούς στρατιώτες.
Η επιλογή της μετάφρασης του δεν σημαίνει κατ' ανάγκη συμφωνία με τα αναλυτικά εργαλεία που χρησιμοποιεί και τις θέσεις που διατυπώνει.

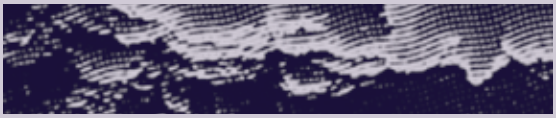

“Πολύ πρόσφατα, ένας συνάδελφος με ενημέρωσε ευγενικά για ένα βιβλίο με τίτλο «Το δικαίωμα να σακατεύεις» που γράφτηκε από τον Jaspir Paur και δημοσιεύθηκε μόλις τον περασμένο μήνα από τον εκδοτικό οίκο Duke University Press. Έχω παραγγείλει το βιβλίο και διάβασα μερικές κριτικές γι’ αυτό. Φαίνεται συναρπαστικό. Ωστόσο, προτού διαβάσω οτιδήποτε γι’ αυτό το βιβλίο, αμέσως άρχισα να σκέφτομαι σε τι πράγμα θα μπορούσε να αφορά η μελέτη του. Το δικαίωμα να σακατεύεις, αναρωτήθηκα. Σίγουρα, θα πρέπει να αφορά σε ένα επιπλέον επιχείρημα σχετικά με την αποικιοκρατία, τη βία και την ανθρώπινη ζωή. Σίγουρα θα πρέπει να έχει κάποια συγγένεια με το έργο της Τζούντιθ Μπάτλερ πάνω στις ζωές που κρίνονται ανάξιες να βιωθούν και να θρηνηθούν, εκείνων των ανθρώπων που βρίσκονται εκεί έξω, σε μέρη πολύ μακριά, στην περιφέρεια.

Το βιβλίο, το οποίο υπενθυμίζω πως δεν το έχω διαβάσει, θέτει υπό αμφισβήτηση την κοινή φιλελεύθερη αντίληψη που έχουμε για την αναπηρία και των σχετικών της δικαιωμάτων. Κάνει μία διάκριση μεταξύ της αναπηρίας και αυτού που ονομάζει αδυναμία. Η αδυναμία διασπάει την έννοια εκείνης της αναπηρίας που νοείται απλώς ως μία ατομική κατάσταση ή ως μία ταυτότητα, κάτι δηλαδή που μπορεί να συμπεριληφθεί τόσο κοινωνικά όσο και από τα φιλελεύθερα πλαίσια διά μέσου των αναπηρικών δικαιωμάτων (πρόσβαση, αναγνώριση, ενδυνάμωση, υπερηφάνεια κλπ). Ωστόσο, η αδυναμία αφορά σε

μία έννοια που είναι κεντρική στον βιοπολιτικό έλεγχο (ο έλεγχος των σωμάτων και των πληθυσμών) στην καρδιά των αποικιακών καθεστώτων. Αφορά στη φυλετικοποίηση μιας ολόκληρης συλλογικότητας (πληθυσμού) δια μέσου του προσδιορισμού πως μπορεί να καταστεί αδύναμη (το «δικαίωμα να σακατεύεις» το οποίο συνδέεται με το «δικαίωμα να θανατώνεις»). Συνεπώς, αποτελεί μέρος μιας πολεμικής τακτικής, κεντρικής για την εγκαθίδρυση αποικιακών καθεστώτων αλλά και του ιμπεριαλισμού ευρύτερα.

Προφανώς η επιχειρηματολογία του βιβλίου είναι πολύ πιο περίπλοκη και εκλεπτυσμένη από τα παραπάνω, τα οποία αποτελούν μια εξαιρετικά κουτσή προσπάθεια να τη συνοψίσουν. Ωστόσο, αυτό που κάνει το βιβλίο ενδιαφέρον για μένα είναι ότι ο Paur εξετάζει προσεκτικά τις πρακτικές του Ισραήλ στη Γάζα και την πρακτική του για τον σκόπιμο ακρωτηριασμό της, πρακτική που αλλού αναφέρεται ως το φαινόμενο «πυροβολήστε μέχρι να τους σακατέψετε». Έχοντας εργαστεί στο παρελθόν σε ΜΚΟ για τα ανθρώπινα δικαιώματα στη Γάζα, αυτό είναι κάτι που ανέκαθεν σκεφτόμουν και, περιστασιακά, το εν λόγω φαινόμενο αναφερόταν σε άτυπες συζητήσεις στη Γάζα κατά τη διάρκεια πολέμων και στις επακόλουθες περιόδους αυτών. Συγκεκριμενοποιώντας το, εμφανίζεται πάντα μια εντυπωσιακή διαφορά μεταξύ του αριθμού των θανάτων και του αριθμού των τραυματισμών κι ενώ ο αριθμός των θανάτων αποτελούσε αντικείμενο ευρύτατου σχολιασμού και κάλυψης, ο αριθμός των τραυματισμένων είχε δευτερεύουσα σημασία και συζητιέται μόνο ετεροχρονισμένα (όπως για παράδειγμα, το ρεπορτάζ του Reuters, που δημοσιεύθηκε μόλις πριν από λίγες ώρες, και το οποίο φέρει τον τίτλο: οι Ισραηλινές δυνάμεις σκοτώνουν τέσσερις Παλαιστίνιους και τραυματίζουν 160 σε διαμαρτυρίες στην Ιερουσαλήμ).

Ο Paur εξηγεί, «η δύναμη του στρατού του Ισραήλ -ένας από τους ισχυρότερους στον κόσμο- είναι δομημένη πάνω στον ισχυρισμό

μίας αμετάβλητης οντολογικής τρωτότητας και επισφάλειας, καθοδηγημένη από την ιστορία, τη γεωπολιτική και τη γεωγραφία. Παράλληλα με το "δικαιούμαι να σκοτώνω», σημείωσα μια συμπληρωματική λογική, παρούσα εδώ και πολύ καιρό στους ισραηλινούς τακτικούς υπολογισμούς της αποικιακής κυριαρχίας των εποίκων. Τη λογική της δημιουργίας τραυμάτων και της διατήρησης των παλαιστινιακών πληθυσμών ως αιώνια εξασθενημένων -ωστόσο ακόμα ζωντανών- με στόχο να τους ελέγχουν. Οι Ισραηλινές Αμυντικές Δυνάμεις (IDF), δηλαδή ο ισραηλινός στρατός, εδώ και δεκαετίες, έχει παρουσιάσει ένα επιδεικνυόμενο μοτίβο απέναντι στην περισσευούμενη ζωή, πυροβολεί για να τη σακατέψει αντί να τη σκοτώσει. Πρόκειται για μία κατά τα φαινόμενα ανθρωπιστική πρακτική, αφήνοντας πολλούς άμαχους "μόνιμα ανάπηρους" σε κατεχόμενα εδάφη κατεστραμμένων νοσοκομείων, με ελλείψεις σε ιατρικές προμήθειες και πόρους. Αυτό το μοτίβο επανεμφανίστηκε κατά τη διάρκεια της Επιχείρησης Προστατευτική Αιχμή (2014 - ισραηλινή επίθεση εναντίον της Γάζας). Ο αριθμός των νεκρών αναφερόταν καθημερινά και νομιμοποιούταν υπό τη λογική των παράπλευρων απωλειών ενώ ο αριθμός των τραυματισμένων σπάνια σχολιαζόταν και ποτέ δεν συμπεριλαμβανόταν στις συζητήσεις των καθημερινών επιπτώσεων της κατάστασης πολιορκίας».

Ο λόγος που τα γράφω αυτά τώρα δεν είναι μόνο για να υπογραμμίσω μια πολύ επείγουσα ανάγκη να τονιστεί η υπολογισμένη αποικιακή στρατηγική του Ισραήλ να σακατεύει και να ελέγχει τους κατοίκους της Γάζας αλλά και επειδή μόλις χθες γίναμε μάρτυρες της δολοφονίας ενός παλαιστίνιου διαδηλωτή σε αναπηρική καρέκλα -ή αλλιώς του εξασθενημένου Ibrahim Abu Thuraya, 29 ετών- που κουνούσε μια παλαιστινιακή σημαία και μιλούσε, μπροστά στις κάμερες, κατά του αποικιακού καθεστώτος του Ισραήλ. Κατά τη διάρκεια μίας ισραηλινής αεροπορικής επιδρομής πριν από εννέα χρόνια στη Γάζα, ο Abu Thuraya έχασε τα δύο του πόδια. Η ανάλυση του Paur

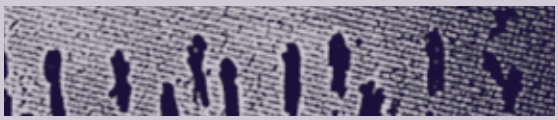

αποκρυσταλλώνεται στην εικόνα του Abu Thuraya, που ενσαρκώνει το απόλυτο αντικείμενο αυτού του βιοπολιτικού ελέγχου, που είναι κεντρικό στοιχείο στις αποικιακές πρακτικές του κράτους του Ισραήλ. Ο Abu Thuraya είναι το αντικείμενο δύο εκ των πιο λατρεμένων δικαιωμάτων του Ισραήλ, το δικαίωμα να σκοτώνει, και πριν από αυτό, το δικαίωμα να σακατεύει. Δεν πρόκειται για εικασία ότι ο Abu Thurayah σκοτώθηκε σκόπιμα από τους ισραηλινούς στρατιώτες. Το Ισραήλ στην ευθεία αντιπαράθεσή του με τον Abu Thuraya, και έχοντας ήδη εξασκήσει το δικαίωμά του να σακατεύει, είχε στη διάθεσή του μόνο μία επιλογή, να ασκήσει το άλλο δικαίωμά του, να τον σκοτώσει. Η τακτική παρουσία του Abu Thurayah σε διαμαρτυρίες, παρά την αδυναμία του, κατέδειξε φανερά ότι το σακάτεμα του σώματός του από το Ισραήλ είχε αποτύχει να τον ελέγξει σωματικά, είχε αποτύχει να τον εμποδίσει να διαμαρτυρηθεί σωματικά. Τέλος, η δολοφονία του Abu Thurayah είναι ένα σημάδι μιας ισχυρής και μακροχρόνιας μορφής αντι-αποικιακής αντίστασης, μαζικών διαμαρτυριών σε σημεία τριβής με τον ισραηλινό στρατό. Ο Abu Thurayyah έζησε με αξιοπρέπεια και πέθανε με αξιοπρέπεια -η αξιοπρέπεια ως μια έννοια που, αντίθετα από ό,τι αρκετοί φαίνεται να σκέφτονται, δεν αφορά μόνο το συναίσθημα αλλά έχει ύψιστη πολιτική σημασία για τους ανθρώπους οι οποίοι την στερούνται."

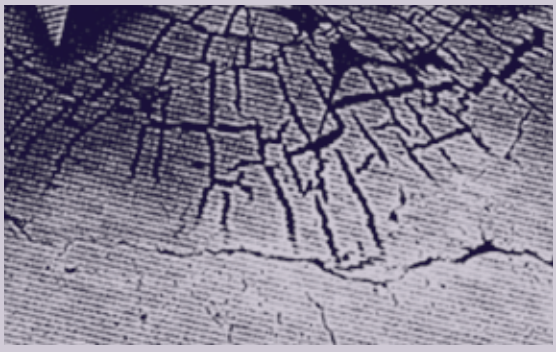

Μάρτης 2018-τεύχος 25

ΤΟ ΠΕΙΡ(Γ)ΜΑ

«Γνωρίζω πόλεις, αγροκτήματα, λόφους, ποτάμια και βράχους· ξέρω πώς ο φθινοπωριάτικος ήλιος το δειλινό φωτίζει την πλευρά κάποιου αγρού στους λόφους· αλλά τι νόημα έχει να ορίζει κανείς σύνορα σε όλα αυτά, να τους δίνει όνομα και να σταματά να τ' αγαπά όταν το όνομα πάψει να ισχύει; Τι θα πει αγάπη για τη χώρα σου; Σημαίνει μίσος για ό,τι δεν είναι χώρα σου;»

*απο το βιβλίο της Ούρσουλα Λε Γκεν - Το Αριστερό Χέρι του Σκότους

πειρα(γ)ματική πρωτοβουλία ενάντια στο θεσμό της εκπαίδευσης

peiragma@hotmail.com
anarxiko-resalto.blogspot.gr

*περιεχόμενα: μαθητικές αντιστάσεις/σχολείο και έθνος/για το "μακεδονικό"/ ενάντια στο σκόρπισμα, τις εμπορευματικές σχέσεις, τα σαββατοπωλεία/swag-trap-dab?

Εκδόθηκε μέσα στον Μάρτη και μοιράζεται σε σχολεία και δρόμους το 25ο τεύχος του μαθητικού εντύπου ΠΕΙΡΑ(Γ)ΜΑ, της πρωτοβουλίας ενάντια στο θεσμό της εκπαίδευσης του ΡΕΣΑΛΤΟ.